NETTA MUSKETT

Casa de la stăvilar

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era extrem de cald, sufocant chiar, în micul apartament în care soarele bătea aproape toată ziua. Cu o jumătate de secol în urmă, s-ar fi numit exact așa cum era, o mansardă potrivită bietelor servitoare care munceau neîncetat între acest loc și bucătăria de la parter, care nu erau considerate ființe umane, dar acum, având chicinetă și chiar o mică baie se numea apartament și unii ca Marcia se considerau norocoși să-l aibă. Dar chiar și Marcia, care era obișnuită cu clima imposibilă din Anglia, transpira din greu, iar Eve, care nu petrecuse niciodată mai mult de șase luni consecutiv aici, tânjea după crestele munților sau plajele cu palmieri unde servitori instruiți să se apropie fără să fie auziți, satisfăceau toate capriciile stăpânilor, le aduceau băuturi reci în pahare cu cuburi de gheață....

Își scosese sutienul pentru că nu era nimeni în casă afară de Marcia, niciun servitor din aceia care știu să se apropie fără zgomot. Se așezase cu fața în jos pe canapeaua veche, cu pumnii strânși sub bărbia mică, studiindu-se în oglinda montată pe perete. Era o imagine încântătoare, dar ei nu-i făceadecât foarte mică plăcere. Totuși, se mai privi o dată în oglindă, văzând acea imagine cu care era obișnuită de douăzeci și doi de ani; părul blond-argintiu, ochii cenușii în care se mai vedea încă tristețea, gura cu buze generoase, răsfrânte, care acum era puțin lăsată. De ce? În pofida a tot ce i se întâmplase, nu era nefericită. Nu era nemulțumită de viața ei, ci de ea însăși, de incapacitatea ei de a-și lua viața în propriile-i mâini și de a se descurca. Marcia îi aruncă o privire din spatele lentilelor ei groase.

– Dau un ban pentru gândurile tale, îi spuse după ce trecuse o vreme de când Eve vorbise ultima oară.

– Mă evaluam.

Marcia avea treizeci și cinci de ani, și era o femeie obișnuită, fără veleități, cam plinuță. Din când în când, mai ales de când Eve venise să locuiască la ea, invidia fetele care arătau astfel, dar în general își știa locul în lume, o lume în care mintea ei dezghețată compensa orice altceva. Totuși, dacă ar fi întrebat-o cineva, prefera să arate ca Eve și să fie mai puțin isteață.

– Și care este concluzia? o întrebă, tăind ața cu care cârpea prosoapele, cu dinții ei puternici.

– Că nu am nicio valoare reală, oftă Eve. La ce sunt bună? Arăt binișor, dar atât. N-am fost educată să știu altceva în afară de decorațiuni. Știu câteva limbi străine, dar nu știu să scriu corect în niciuna. Nu știu să dactilografiez, ca să nu mai vorbesc de stenodactilografie. Pot să fac adunări și să obțin rezultate diferite de fiecare dată și dacă le reface cineva după aceea obține alt rezultat. Așa că, revenim la întrebarea mea de la început: La ce sunt bună?

Marcia continua să zâmbească. Chipul Evei avea acea expresie pe care o cunoștea foarte bine, jumătate frustrată, jumătate râzând de insuficiențele ei. De ce mai trebuia să fii "bună la ceva" când arătai ca Eve, când erai veselă, curajoasă? Dactilografia, stenodactilografia și contabilitatea era pentru toate Marciile din lume.

Dar văzând că Eve nu era într-o dispoziție prea bună, nu spuse nimic.

După o vreme, zise:

– O să găsim ceva de făcut pentru tine, draga mea. Fotografia nu ți se pare o idee bună?

Eve făcu o grimasă.

– Mie-mi spui? De unde era să știu că bestia aia n-a vrut decât să mă vadă dezbrăcată mai repede, ca să-și pună

labele pe mine? L-am pocnit, m-a dat afară și acum ce fac? Da, știu ce înseamnă privirea ta, Marcia, știu ce vrei să spui și nu îndrăznești. Philip!

Marcia nu zise nimic. Nu voia ca Eve și nimeni altcineva să știe ce gândea despre Philip Shawn. Asta era îngropat în inima ei pentru totdeauna.

– Îmi pare rău pentru Philip, continuă Eve, după o pauză. Are cam tot ce vrea. Nu este bătrân, arată bine, este bogat și îndrăgostit de mine. Dacă m-aș mărita cu el mi s-ar rezolva toate problemele, dar o, Marcia, nici nu mă pot gândi la asta. Poate pentru că-l cunosc de prea mult timp, de toată viața mea de fapt, mai mult ca pe dragul meu tată.

Richard Brayle și unica sa fiică fuseseră foarte apropiați. După ce soția lui murise dând naștere Evei, el continuase să trăiască doar pentru fiica sa și pentru a face bani. Afacerile îl purtau prin toată lumea, dar cum nu suporta să fie despărțit de fiica sa, o lua cu el peste tot. Guvernantele mergeau cu ei până când el decise că fata lui învățase tot ce trebuia. Eve cunoștea fiecare capitală a lumii, dar nu avusese niciodată casa ei și de aceea nici nu simțea lipsa vreuneia. Întrucât niciunul din bărbații care se îndrăgostise de ea sau de banii tatălui ei nu putea fi comparat cu el, nu-i păsase niciodată că nu avusese relații de dragoste mai îndelungate.

Philip Shawn fusese singurul bărbat stabil în viața ei, prietenul tatălui ei, cu mulți ani mai tânăr ca acesta și tovarăș de afaceri, când avusese nevoie. Prin intermediul lui o cunoscuse pe vara lui, Marcia.

Familia Brayle se afla în Bermude când Philip le făcu una din vizitele periodice, când află că una din verișoarele sale se recupera de pe urma unei boli prelungite; îi trimisebani să vină la ei. Era ceva obișnuit pentru el, un gest pe carel-ar fi făcut chiar și pentru un străin, iar când sfârșitul lui Brayle veni, Marcia îi oferi fiicei acestuia o casă, deși știa că nu este potrivită și că va fi ceva temporar. Un apartament la mansardă era departe de apartamentele luxoase în care Eve își petrecuse cei douăzeci și doi de ani de viață.

La Roma, Richard Brayle murise într-un accident de mașină.

Era singur în mașina sa, iar după cercetări compania la care era asigurat refuză să plătească polița. Ultimul său pariu cu viața nu-i reușise, iar Eve rămase fără nimic, nici măcar cu un acoperiș deasupra capului.

Tatăl ei o pregătise pentru un astfel de eveniment și ea știa că trebuia să-i ceară lui Philip Shawn să vină la Roma; de fapt, acesta chiar se afla în drum spre Roma când s-a petrecut accidentul și a ajuns la timp ca să descopere că de mult timp Richard Brayle avea probleme cu banii.

Prea îndurerată, cu inima prea zdrobită ca să mai afle adevărul, Eve a acceptat oferta Marcieide o locuință temporară, iar Philip și-a instruit vara să nu-i spună care era adevărata situație financiară a tatălui ei.

– Va trebui să afle cândva, Philip, zisese Marcia.

– Sper că se va căsători cu mine, deși trebuie să mai treacă puțin până o să-i fac propunerea. Tatăl ei știa intenția mea și o aproba, și cred că asta avea în minte când mi-a cerut să vin la Roma.

Desigur, nu-ți pot cere s-o întreții, așa că voi face un aranjament cu banca, să acopere orice cec pe care-l va încasa deocamdată.

Din pură întâmplare, Eve află totul și fu cutremurată. Probabil știa câte ceva despre starea financiară a tatălui ei, dar nu-și închipuise că nu mai are niciun ban.

Apelase la brokerii tatălui ei cu care fusese apropiată în toți acești ani și le spusese să vândă ceva, iar adevărul ieșise curând la lumină, că nu aveau ce să mai vândă.

Bietul Philip a trebuit să suporte descoperirea ei.

– Asta înseamnă că tu m-ai finanțat tot timpul, că m-ai întreținut? Chiar că ai plătit-o pe Marcia? Că ai acoperit toate cecurile pe care eu le-am semnat, având impresia că o fac din banii mei? M-ai pus într-o situație umilitoare! Ce drept ai avut să faci asta?

– Am sperat că tu îmi vei da acest drept, Eve.

Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine. Cred că ești conștientă de asta.

– Ai avut intenția să mă cumperi? Să mă pui în situația să trebuiască să mă mărit cu tine?

– Nu, draga mea. Crede-mă, am sperat că vei ajunge să ții la mine. Și tatăl tău spera asta. Știa că voi avea grijă de tine, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Și el știa? Știa că nu voi rămâne cu nimic? Mă cunoștea atât de bine încât să știe că nu te voi accepta?

Philip nu găsise pe moment cuvintele care să îndulcească amărăciunea.

– Ca și mine, credea că vei ajunge să mă iubești și tu. Nu exista un alt bărbat în viața ta pe atunci, nu?

– Nu, și nici nu va exista. Chiar trebuie să găsesc un bărbat să mă întrețină? Pot să muncesc! O să-mi găsesc o slujbă, ca alte mii de fete. Și o să-ți înapoiez cumva banii cheltuiți cu mine, chiar dacă va dura toată viața!

– Eve, măcar nu face asta! o implorase el. Realizez acum că am făcut o mare greșeală, că nu ți-am spus de la început cum stau lucrurile, dar am sperat că vei rămâne măcar cu banii de asigurare.

Ea îl dezarmase complet.

– Am trăit din banii tăi și n-am de gând s-o mai fac.

– Aș fi vrut să te măriți cu mine, Eve. Te iubesc din toată inima, spuse el atât de sincer, încât cu toată furia ei,

resentimentele pieriră și realiză că fusese nedreaptă cu el. De fapt, ce s-ar fi ales de ea fără el și fără Marcia?

– Îmi pare rău, Philip. Te cred că mă iubești, dar eu nu simt asta față de tine și cred că n-o voi face niciodată.

– Sper că nu vei întrerupe prietenia cu mine! Rămânem amici?

Ea făcu un gest disperat; nu avea ce face. Nu se putea descurca deocamdată fără el.

– Pot trăi pe propriile mele picioare, nu? Dar n-am o slujbă, deocamdată. Ce știu eu să fac? Nimic.

– Ți-aș putea găsi o slujbă... începu el.

– Nu, Philip, mulțumesc. Știu ce ar însemna asta. M-aș învârti printre prietenii tăi și aș trăi tot din mila ta. Voi găsi eu ceva.

– Bine, vorbește cu Marcia. Poate îți dă vreo idee.

Asta fusese cu o lună în urmă, dar până în acel moment nu reușiseră să găsească ceva de lucru pentru ea. Întrucât vorbea câteva limbi străine, se gândi să devină stewardesă, dar se trezi în mijlocul unor tinere care aveau cunoștințe mai bune decât ea. Nu reuși să promoveze examenul, pentru că educația ei fusese asigurată de guvernante și de tutori și nu fusese continuă.

Încercase să devină model, să pozeze pentru reclame, dar acestea au fost slujbe temporare. Lucrase o zi ca vânzătoare într-un magazin de lux, dar acea zi fusese

de-ajuns să-i demonstreze că nu avea aptitudinile necesare să lucreze cu clienții mai dificili și renunțase.

Îl iertase pe Philip pentru ceea ce-i făcuse, dar nu mai scosese cecuri din inexistentul ei cont bancar, și-și vânduse puținele bijuterii ca să plătească dările pentru acel mic apartament. De fapt,avusese mai multe bijuterii de valoare pe care tatăl ei le ținea într-un seif, dar ajungând el însuși la fundul sacului, le vânduse chiar el.

Era o zi toridă, când toată Londra transpira și lumea se gândea doar la vacanță, lucru pe care ea nu și-l permitea. Marcia nu putea să plece până la sfârșitul lui august și deși o rugase pe Eve să meargă cu ea, aceasta se încăpățânase s-o refuze. Toate astea n-o puteau însă opri să se gândească la mare, la stânci, la briză....

Philip o invitase la cină seara, ceea ce însemna că putea să renunțe la prânz. Îi auzi vocea în hol.

Eve se mai privi o dată în oglindă. Nu purtase doliu după tatăl ei, dar în seara asta se îmbrăcase în negru pentru că se potrivea bine cu ochii ei cenușii și cu părul blond– argintiu. Nu avea nevoie de prea mult fard, dar în seara asta folosise un ruj cam strident pentru a-l sfida pe Philip.

Zâmbi chipului din oglindă și se întoarse în salonaș.

Philip Shawn o privi cu dragoste și cu căldură. Era de înălțime medie, cu părul castaniu-închis, grizonant; arăta

așa cum era. Un bărbat sigur pe el, plin de succes, un tip isteț, dar cât de obișnuit, se gândi Eve. Dacă vreodată Eve se gândise măcar că-și va petrece restul vieții alături de acest bărbat, când îl vedea, renunța imediat la idee.

– Ești foarte frumoasă, îi spuse el, iar Marcia, auzindu-l o privi cu oarecare invidie.

Eve acceptă complimentul lui cu un zâmbet nonșalant.

– Unde mergem?

– Am crezut că vrei să vezi localul acela nou, Ecarte.

Ea ridică din umeri.

Orice local, dacă era cu Philip, i se părea la fel. Numai dacă nu i-ar mai vorbi de căsătorie!

Dar el o făcu.

Eve făcu prima greșeală, vorbindu-i despre nevoiade a-și lua o slujbă.

El se aplecase peste masă și-i atinsese mâna cu care ținea paharul de vin.

– Draga mea, știi prea bine că nu este nevoie. Dacă te-ai mărita cu mine...

Ea se afla între mânie și disperare. Nu-i plăcea să rănească pe nimeni, iar lui Philip îi datora mai mult, nu doar bani.

– Dragă Philip, știu ce simți pentru mine, dar nu mă pot căsători cu tine. Te plac foarte mult, doar ca prieten, și dacă mă voi căsători vreodată îmi doresc mai mult.

– Consideri că prietenia nu este de-ajuns pentru a porni în viață?

Cel puțin, lasă-mă să am grijă de tine.

– Cum să te las, când știu că nu voi simți niciodată altceva pentru tine? Nu este mai bine să fim cinstiți? Mă duc să-mi pudrez nasul și când mă întorc, te rog, să schimbăm subiectul.

Rămase mai mult decât ar fi trebuit la toaletă. De ce oare nu putea să se mărite cu el? Niciun bărbat nu ajunsese la inima ei până acum, dar știa că într-o zi se va ivi cineva care o va face.

Se îndrepta spre masă, când își auzi numele.

– Miss Brayle!

Era un tânăr slab, înalt, cu un început de chelie, numit Belamie.

– Domnule Belamie?

– Ne-am cunoscut la Cairo... începu el, iar Eve zâmbi amintindu-și ocazia.

– În timpul plimbăriila piramide, îi reaminti ea. Eu mergeam călare pe cal, iar dumneata pe o cămilă, care semăna mult cu o amantă veche și capricioasă, după felul în care reacționa, spuse Eve râzând.

El îi răspunse cu un surâs nervos și din cine știe ce motiv, păru că vrea să mai stea de vorbă cu ea.

– Ești cu cineva? o întrebă el.

– Cu un prieten, răspunse ea, apoi realiză că dacă l-ar mai reține câteva clipe, ar trece peste situația jenantă dintre ea și Philip.

– Și tu ești cu prieteni? îl întrebă.

– Da, am venit cu fratele meu și cu logodnica acestuia, dar acum nu-i văd la masă. Probabil dansează.

– Vrei să mă conduci înapoi la masă? El este Philip Shawn. Nu cred că-l cunoști.

– Mă tem că nu, dar sunt încântat...

O urmă printre dansatori la masa unde Philip o aștepta; era puțin îngrijorat. Cei doi se cunoscură, iar Belamie o invita la dans. Desigur, dacă domnul Shawn nu se supără.

– Nu, Philip nu se supără preciză ea și se îndreptă spre brațele lui Belamie.

Dar el o surprinse imediat.

– Te-aș putea revedea, miss? Mâine?

Ea rămase un pic uimită, deoarece era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

– Ei bine... începu ea.

– Nu ești logodită cu el?

– Cu Philip? Nu, este doar un vechi prieten. De fapt, prieten al tatălui meu. Știi, domnule, tata a murit acum șase luni.

– Da, am citit ferparul în ziare. Nu mi-am închipuit că ne vom mai întâlni.... mi-am amintit de dumneata.

Bărbații își aminteau de ea, deși ea nu-și amintea de ei. Se întrebă dacă exemplarul din fața eivoia să împrumute ceva de la ea sau să o introducă în vreuna din schemele sale.

– Da?

– Vrei să ne mai întâlnim? Oriunde dorești.

– De ce? îl întrebă ea.

– Ca să putem discuta.

Cu toate că bărbatul din fața ei nu reprezenta vreo primejdie, viața ei era destul de plictisitoare.

– Bine, fu de acord, după o scurtă ezitare. Unde sugerezi să ne vedem?

– Locuiești în Londra?

– Deocamdată, da. Locuiesc cu o prietenă, la Baron's Court.

– Ce-ai zice să luăm masa undeva? sugeră el.

Era mai bine să se întâlnească undeva, într-un spațiu deschis, ca să scape mai ușor fără să fie nevoită să plece de la masă și să facă scene.

– Să ne întâlnim în parc, apoi vom vedea. Să zicem la ora douăsprezece.

– Sigur că da, ne vedem acolo. Vii, da?

– Da, vin, dar obișnuiesc să întârzii. De asta nu pot să am o slujbă.

– O slujbă? Vrei să spui că trebuie să lucrezi?

El era un pic uimit, dar nu dezamăgit; așadar, nu banii ei l-ar fi interesat. Era mai bine să știe de la început că era săracă.

– Deocamdată nu am o slujbă, de asta ne puteam întâlni la ora aceasta.

– Dar... începu el.

– Când a murit tata, am aflat că n-am niciun ban. Nu știu deocamdată ce voi face. Caut o slujbă. Apropo, nu știi ceva ce m-ar interesa?

– Mă tem că nu, zise el, iar atunci melodia se termină și ea se întoarse la Philip.

Cu toate că-i spusese Marciei să n-o aștepte, văzu că era încă trează, deoarece se vedea lumină pe sub ușă. Bătu încet. Marcia veni imediat.

– Draga mea, nu trebuia să stai trează pentru mine, deși mă bucur că ai făcut-o. Am avut o experiență ciudată și amuzantă.

– Spune-mi ce te-a amuzat, zise Marcia. Sper că nu Philip.

Eve pufni în râs. Nu făcea un secret din faptul că nu-l considera deloc amuzant pe Philip.

– Nu, altcineva, un bărbat pe care l-am cunoscut cândva la Cairo, mă văd mâine cu el. Pare un iepure cu ochelari, dar nu-l voi lăsa să mă rontăie. Îți imaginezi ce vrea de la mine?

Marcia se încruntă, nerăbdătoare.

– Doar nu te vei duce, nu, Eve?

– Sigur că mă duc, dar nu-ți face probleme. Ne întâlnim în parc la ora douăsprezeceși nu văd ce se poate întâmpla atunci!

Marcia zâmbi.

– Sper să te răzgândești până mâine.

– Nu, n-o voi face. Vin destul de repede înapoi, așa presimt. Ai putea să-ți fixezi alarma ceasului la ora unsprezece și să lași ceasul lângă mine.

– Dacă te cere și el de nevastă?

– Nu este genul; sper că nici nu vrea să se culce cu mine. De asta mă intrigă. Cred că nu s-a culcat cu vreo femeie până acum. Noapte bună, draga mea. O să iau costumul tău Dior mâine.

Marcia oftă, dar pentru că trebuia să fie la lucru la ora nouă a doua zi, stinse lumina și se duse la culcare.

Când sună ceasul la ora unsprezece, pentru Eve aventura nu mai păru așa de atrăgătoare, dar coborî din pat, făcu duș, se îmbrăcă în costumul Marciei, dar cu toate astea ajunse la întâlnire cu o jumătate de oră mai târziu.

Lewis Belamie se afla deja acolo, străbătând zona cu pașii lui mari.

– Am întârziat? întrebă ea.

– Destul de mult, am crezut chiar că nu vei mai veni.

Vrei să ne așezăm, să luăm masa mai întâi?

Ce tip! se gândi Eve ocupând unul din cele două scaune indicate, cu ochii strălucind, așteptând să vadă despre ce era vorba.

De aceea, fu foarte surprinsă când el începu să-i vorbească despre bunica! Nici nu știa ce-o făcuse să accepte această invitație neașteptată, deoarece el nu arătase în vreun fel că ar fi interesat de ea.

Cu multe bâlbâieli, îi spuse o poveste despre o femeie bogată care trăia în Cornwall, era bătrână și putea să moară în orice moment. Femeia ceruse ca Lewis și fratele său să-i prezinte logodnicele.

– Și ai o logodnică? îl întrebase ea.

– Nu. Victor este logodit, dar pe mine nu m-au interesat fetele prea mult, dar este imperios necesar să mă logodesc.

Eve era intrigată și uluită. Nu se putea abține să-l asculte în liniște.

– Domnule Belamie, îmi ceri să mă mărit cu tine? Nu se poate... Nici nu ne cunoaștem!

– M-am gândit că dacă... ea tot va muri curând...și rămâne toată averea și toți banii....

– Așadar, trebuie să aduci niște dovezi concrete că te vei căsători cu o femeie potrivită și te-ai gândit la mine? Este absurd!

El nu păru dezarmat de spusele ei. Era un tânăr mult prea serios.

– Nu există primejdia asta. Bunica nu va trăi prea mult. Nu vrea decât să se asigure că eu și Victor ne vom căsători înainte ca ea să facă testamentul, iar dacă eu nu sunt logodit, îi va lăsa totul lui Victor. Te asigur că nu va trebui să te măriți cu mine, miss Brayle.

Ea râse din nou.

-Am primit multe propuneri de căsătorie în viața mea, dar niciuna atât de ciudată! Înțeleg că ai un profit mare din asta, dar eu? Nici măcar nu știu dacă ar putea fi distractiv!

-Parcă spuneai că ți-a murit tatăl și nu ai o slujbă.

– Și-mi oferi tu una? Cât va dura? Care vor fi implicațiile?

– Va dura o săptămână sau două și va trebui să mergi cu mine la Weir House, pe coasta Cornwal, un loc numit South Cawer, foarte izolat, unde bunica trăiește în stil feudal și este proprietara întregului sat. Va exista o recompensă, desigur.

– Așadar, voi fi și remunerată? izbucni Eve, amintindu-și cu câtă disperare avea nevoie debani, pentru că nici măcar Marciei nu avea cu ce să-i plătească.

– M-am gândit la o sută de lire, murmură el.

– Este o propunere interesantă; nu pot nega că în prezent sunt într-o mare încurcătură financiară, iar o sută

de lire și o vacanță, chiar de câteva zile, mi se pare atrăgătoare.

– Atunci, consimți? o întrebă el disperat.

– Nu știu, trebuie să mă gândesc. Nu mă grăbi. Dar fratele tău?

– El este logodit cu Myrtle Mellor.

– Dacă se vor căsători, ar putea avea câștig de cauză!

– Nu cred. Bunica n-o place pe Myrtle, dar pe tine... fiind foarte atrăgătoare...

Ea începu să râdă, dar el o privi fără să clipească. Nu-i plăcea atitudinea ei.

– Trebuie să fie foarte bogată, spuse ea când putu să vorbească.

– Nimeni nu știe cât de bogată este; poate doar avocatul ei știe. Casa este enormă, cu picturi și lucruri vechi de valoare, ferma, satul întreg, moșia. Victor consideră că este prea bătrână să mai fie în toate mințile, dar avocatul spune că va întocmi un testament.

– Și părinții tăi? îl întrebă Eve. Sunt în viață?

– Nu. Tata a a murit în război, iar mama acum zece ani, așa că eu și fratele meu suntem singurii moștenitori. Asta dacă nu lasă totul unor asociații caritabile, dacă noi o dezamăgim. Vrea să ne vadă însurați. Ne-a plătit educația și ne-a găsit slujbe. Victor este agent de bursă, iar eu cercetător în chimie.

– Aveți slujbe bune amândoi, de ce mai aveți nevoie de banii ei? întrebă Eve, care era o tânără foarte practică.

El o privi șocat.

– Și toată averea să se risipească?

– Consideri că este risipită dacă se duce la acțiuni de caritate? Dar tu ce ai face cu banii, dacă i-ai avea?

– I-aș folosi pentru cercetări atomice.

– Ca să ne spulberi mai repede și mai bine?

– Cercetările atomice au și scopuri pacifiste.

– Presupun că da, deși nu există prea multe dovezi în acest sens.

– Ei bine, să nu intrăm în amănunte. Vei face ce te-am rugat?

– Cine va mai ști adevărul? Victor, de exemplu?

– Nu, nimeni nu va ști că nu suntem logodiți cu adevărat.

– Îmi poți lăsa o zi de gândire? Este o idee fantastică, dar și absurdă.

– Să zicem până mâine? Dacă nu accepți, va trebui să găsesc pe altcineva.

– Ești o persoană extraordinară! De ce nu găsești o fată care să-ți placă și să te logodești cu adevărat?

El o privi sfidător.

– Eu, să mă căsătoresc? Din păcate, nu mă interesează femeile.

– Dar fiind cunoscută aversiunea ta față de ele, nu-ți va fi greu să apari atât de brusc cu o logodnică?

– Voi încerca să nu las să se vadă; iar tu, de fapt, nu-mi displaci, zise el, uluit de descoperire.

– Mulțumesc; este un punct de plecare, dar n-am spus că sunt de acord. Spune-mi cum te pot găsi mâine, ca să-ți comunic concluzia mea?

El îi dădu o adresă.

– Știi numele, da? Belamie Lewis.

– Pe mâine, spuse Eve; voi scrie în seara asta, ca s-o primești mâine.

Eve avea nevoie de timp să se gândească la propunerea lui.

Nu avea chef să se întoarcă în acel apartament mic, supraîncălzit, iar în magazine lucrurile ar fi stat și mai rău; își petrecu după amiaza la Galeria Națională, unde era răcoare și liniște.

Când se întoarse acasă, Marcia o aștepta nerăbdătoare.

– M-am distrat foarte bine, spuse Eve aruncându-și pălăria. Și începu să-i povestească totul.

Marcia se arătă îngrijorată.

– Sper că n-ai de gând să faci ce-ți cere, nu?

– S-ar putea să accept, nu m-am decis încă.Ar fi o distracție, totuși. Și mi-ar plăcea să plec acum în Cornwall, unde este răcoare. Doar o săptămână, mi-a spus Lewis.

– Așa îl cheamă?

– Da, Lewis Belamie. Nu ți-ai putea imagina ceva mai lipsit de romantism. A recunoscut că nu-i displac total, ca altele, dar m-a asigurat că nu-l interesează femeile și că n-are de gând să se însoare. Sper că dacă accept și plec nu vei spune nimănui, nici măcar lui Philip.

– Ar trebui să-i spun, totuși.

– De ce? Doar nu-mi este tutore!

– Știu, dar...

Capitolul 2

Eve apăru pe peron cu câteva minute înainte de plecarea trenului.

Lewis Belamie străbătea nervos peronul fără a-și lua privirea de la intrarea gării. Oare Eve nu mai venea, chiar dacă în scrisoare îi promisese s-o facă?

Când în sfârșit o zări, figura i se lumină.

– De ce ai întârziat atât? Am crezut că nu mai vii! Trenul va pleca imediat. Hai repede, să urcăm!

O prinse de braț și o grăbi într-un compartiment, în care încercase să rezerve două locuri, punându-și o mică servietă pe ele și un ziar, dar nu mai era loc pentru valiza cam mare a Evei.

Ea nu călătorise decât la clasa întâi și se uită nedumerită în jur, nu cu dezgust, ci cu sentimentulcă cele

două persoane care se înghesuiau pe coridor ar fi putut face loc în jur dacă s-ar fi dus la clasa întâi, unde erau locuri.

– Acolo este loc destul, spuse ea.

– Este clasa întâi.

Eve observă că el ezita, dar urma să primească atât de mult de pe urma ei, încât nu înțelegea de ce era așa de meschin. Pentru că fiind crescut de o bunică atât de bogată, nu putea fi un om sărac.

– Vrei să-mi aduci valiza, te rog? Putem plăti diferența de clasă, dacă va fi nevoie.

El roși vizibil.

– Sigur că putem, dar nu este cazul. Nu fac asta niciodată.

– Ei bine, o vei face acum, doar este prima dată când călătorești cu logodnica ta, nu?

Eve deschise ușa primului compartiment și se așeză.

A fost o călătorie lungă, plictisitoare, pe o vreme toridă. Au luat masa la vagonul restaurant, au vorbit, dar timpul a trecut foarte greu.

Eve îl invitase să-i vorbească despre South Cawer și despre casa bunicii, lucru pe care el îl făcu fără prea mare tragere de inimă. În cele din urmă se opri, scoase o cutiuță din buzunar și i-o întinse.

– Ar fi bine să ți-l pui, îi spuse.

Dacă nu se potrivește, să-i punem niște ață, sau altceva.

Eve deschise cutia și o privi surprinsă. Conținea un diamant într-o montură elegantă; părea să fie de mare valoare.

– Nu m-am așteptat la asta! exclamă Eve.

– Trebuia să ai un inel. Oricum, îl pot vinde după aceea. Este cumpărat la mâna a doua, așa că n-a trebuit să plătesc foarte mult pe el. Oricum, bunica știe valoarea unei bijuterii.

Eve pufni în râs.

– O, Lewis! Nu te temi că s-ar putea să nu ți-l înapoiez? Cu acestea, își puse inelul pe deget și întoarse palma spre lumină.

El ridică din umeri.

– Dacă îl vrei, îl poți păstra, desigur.

Astfel, Eve s-a logodit pentru prima dată. Ea și-a strecurat mâna sub brațul lui.

– Ce înseamnă asta? a întrebat-o Lewis.

– Nu crezi că ar trebui să ne obișnuim să fim mai apropiați? Mai ales acum că ne-am logodit?

El o privi stânjenit.

– Nu văd de ce trebuie să facem asta, mai ales că suntem singuri, spuse el trăgându-și brațul.

– Mi s-a părut mai bine să începem acum, când nu ne vede nimeni.

– Foarte bine, admise el în cele din urmă.

– Ar trebui să-mi vorbești mereu.

– Despre ce?

– Păi... despre atomi, dacă asta te interesează. Sau despre bunica ta. Apropo, o cheamă Belamie?

– Soțul ei, bunicul meu, a fost francez.

– Și această casă unde mergem?

– A cumpărat-o după moartea lui.

– Și tablourile?

– Mare parte din ele i-au aparținut bunicului. A fost colecționar de artă, iar bunica i-a continuat această pasiune. Fără rost, desigur.

– De ce, nu se pot transforma în bani pentru bombe nucleare?

El o privi cu suspiciune, dar figura ei exprima doar inocență.

– Probabil, zise în cele din urmă. Nu este păcat ca toți banii ăștia să stea atârnați pe pereți?

– Bine, vorbește-mi despre casă; trebuie să fie foarte mare ca să aibă pereți pentru atâtea tablouri.

– Pare un muzeu, un mausoleu mai bine zis. Nu înțeleg de ce are nevoie de ea, pentru că stă doar în pat.

– Atunci, cine va fi cu noi?

– Fratele meu și miss Mellor, servitorii, menajerele, companioanele bunicii.

– Servitori? exclamă Eve. Nu mi-am imaginat că în zilele noastre, în Anglia, mai are cineva servitori! Poate doar regina!

– Bunica le plătește salarii ridicol de mari, și cu toate astea nu stau prea mult. Locul acesta este atât de izolat! Nici măcar un drum bun nu este în zona aceea! Majoritatea servitorilor sunt perechi sau persoane foarte bătrâne.

Ea îl privi ciudat.

– Da, unii și-au adus și copiii cu ei, dar trăiesc în aripa destinată servitorilor, iar copiii nu au voie în casă.

– Biata ta bunică; toți așteaptă să moară! Dar prieteni nu are? Să vrea să stea cu ea?

– Numai pe mine și pe fratele meu, iar noi ne ducem acolo doar când suntem chemați. Se presupune că trebuie să ne prezentăm imediat ce ne cheamă, apoi să dispărem așa cum am apărut.

Uneori, nici nu apucăm s-o vedem.

Eve ascultă cu atenție toate informațiile, încercând să-și imagineze cum arăta locul acela și bătrâna autoritară care conducea locul acela din pat. I se părea că n-o iubea nimeni, nici măcar servitorii, dar și mai puțin nepoții ei.

Lewis începu să citească ziarul, complet insensibil la apropierea ei, la frumusețea ei, încât Eve se simți cam descumpănită. Dar de fapt de ce -i păsa, doar între ei era doar un contract.

Eve se îmbrăcase clasic, pentru a-i face o impresie bună bunicii, într-un costum de mătase de culoarea mierii cu pălărie asortată de pai, care se potrivea cu restul accesoriilor, dar el nu făcuse niciun comentariu.

Eve Brayle nu mai fusese tratată cu atâta indiferență și voia să-l facă să plătească!

– Crezi că merită? întrebă la un moment dat.

El ridică privirea din revista științifică pe care o citea.

– Ce să merite?

– Experiența asta prin care trecem amândoi. Suntem destul de aproape de acel loc, așa este? Dar nu puteam fi o simplă prietenă, de ce trebuia să fii logodit?

– Tocmai asta era ideea, să fiu logodit. Nimic altceva n-ar fi satisfăcut-o pe bunica.

– Și dacă insistă să ne căsătorim?

– Nu realizezi că ar putea muri în orice moment? Nu mai are timpul necesar. Nu cred că ar merge până acolo, deși cine știe... Curând, coborâră din tren și Lewis începu să se agite cu valizele.

– Bunica a spus că va trimite o mașină pentru noi. A sosit vreo mașină de la South Cawer? îl întrebă pe un hamal.

– Sigur, domnule, spuse omul. Aceea de acolo.

Un Daimler aștepta la capătul peronului, cu un șofer în uniformă, care părea de o vârstă cu mașina.

– Mașina asta este ca și bunica, bombăni Lewis; veche și enormă. Este absurd să păstrezi lucruri ca asta.

– Eu mă simt ca regina Victoria, zise Eve, fascinată. O, Lewis, e minunată! Iar locurile pe care le străbatem sunt atât de sălbatice!

– Mda, sunt sălbatice, cine ar veni să locuiască aici? continua să bombăne Lewis.

– Nu ți-ar plăcea?

– Dacă aș putea să evit locul acesta, aș face-o cu mare bucurie.

Ajunseră destul de repede, iar șoferul luă bagajele.

– Nu vă pot duce mai departe de aici, le spuse. Nu se poate ajunge decât pe jos până la casă. Dar ați putea face drumul cu acești măgăruși. Doi băieți țineau măgărușii de frâie.

Eve exclamă, entuziasmată:

– Am putea merge călare? Ce grozav!

– Doar nu vrei să te urci pe vreuna din creaturile astea? bombăni Lewis, aflat în urma ei. Dar, de fapt, faci cum dorești, eu prefer mersul pe jos.

Eve urcă fără prea mare greutate pe spatele măgărușului și-l întrebă pe copilul care-l adusese:

– Pe unde trebuie s-o iau?

– El știe drumul, doamnă.

Eve privi în urmă spre Lewis și-i spuse:

– Nu-ți face probleme, dragul meu, am mai mers pe măgăruș în Munții Pirinei. Ne vedem în vârf.

Eve porni plină de însuflețire pe culmea acoperită de turf, în vârful căreia se afla o construcție veche, împovărată de vreme, cu multă istorie. N-o putea încadra în vreo perioadă anume, pentru că la structura originală fuseseră adăugate alte elemente suplimentare, așa încât clădirea părea că-și întinde aripile în lateral. Casa avea foarte multe ferestre.

Era un conglomerat urât de clădiri care nu păreau locuite, cu excepția grădinii în care lucrau câteva persoane.

– Este fascinant, zise Eve în cele din urmă, când Lewis o ajunse. Este urâtă, dar fascinantă. Poate tocmai din cauză că este așa de urâtă?

– De acum ar trebui să cobori de pe creatura asta, nu poți să apari în fața casei astfel, îi spuse Lewis.

– De ce nu? Nu văd pe nimeni!

Nici nu atinseră bine butonul soneriei care fusese montată chiar la începutul treptelor care duceau spre casă că și apăru un servitor în livrea verde.

– Parcă am fi într-o carte! exclamă Eve.

Eve îl luă de braț și-i zâmbi.

– Fii atent cum te porți, dragul meu. Îți aduci viitoarea mireasă într-o casă a strămoșilor.

Lewis intră în holul mare, somptuos, apoi deschise o ușă care dădea probabil într-o cameră de zi.

***

Lewis îl ignoră pe majordom și intră într-o încăpere cam întunecată. Ferestrele erau înguste, iar pereții acoperiți de tablouri mari, grele aparținând marilor maeștri. Tablourile acestea păreau să absoarbă lumina. De pe rândurile de scaune de la perete se ridicară un bărbat și o femeie.

Eve nu mai văzuse doi frați atât de diferiți. Victor, fratele mai mare, era scund, cu o mustață stufoasă. Logodnica lui era cu un cap mai înaltă. Părea că descinsese din paginile unei reviste de modă.

Când Victor aprinse lumina unui lampadar, Myrtle Mellor veni în întâmpinarea lor și cele două se salutară cu pretinsă prietenie. Myrtle o privi chiar cu ostilitate pe Eve. Avea părul impecabil coafat, ochii cenușii. Avea cercei foarte lungi, care păreau că-i accentuează chipul palid și prelung.

Privi oarecum disprețuitor părul Evei răvășit de vânt și costumul de culoarea mierii; ea își scosese pălăria și uitase

s-o mai pună la loc, iar machiajul discret pe care-l avusese se distrusese în timpul drumului pe măgăruș.

– Miss Mellor, fratele meu, iar ea este miss Eve Brayle.

Eve revăzu în mare grabă hainele pe care le adusese cu ea. Îi va trimite de dimineață o telegramă Marciei și va rezolva lucrurile. Se pare că această călătorie necesita haine mai pretențioase.

– Cred că ai vrea să te retragi în camera dumitale, miss Brayle, spuse Myrtle. Cina se servește la ora opt, iar cocteilurile la șapte și jumătate. Doamna Hodd îți va arăta camera. Iar tu ai camera ta, Lewis, ca de obicei.

Eve observase că odată cu ei intrase în încăpere o femeie între două vârste, cu părul alb, îmbrăcată în negru, care o privea curioasă, dar îi zâmbea cu prietenie.

– Pe aici, miss Brayle, spuse femeia.

– Cine sunteți?

– Una din menajere, doamnă.

– Sunteți de mult timp aici?

– Da, ca majoritatea.

– Nu vi se pare un ținut cam depărtat?

– Este casa noastră, iar madame e bună cu noi; ne-ar fi greu să ne mai angajăm în altă parte... când va fi cazul.

Erau primele vorbe bune pe care Eve le auzea despre doamna Belamie. Era evident că menajera nu-i aștepta moartea, ca nepoții ei.

– O vom vedea pe doamna la masă?

– O, nu, doamna nu prea iese din cameră, dar o veți vedea după aceea.

Poate tocmai pentru acest moment Myrtle era coafată și dichisită.

– Sper că vă va plăcea camera, miss, spuse femeia, conducând-o într-oîncăpere cu mobilă veche de mahon, ale cărei ferestre dădeau spre spatele casei. Miss Mellor a ales-o.

– Mă voi simți foarte bine, zise Eve pe un ton vesel, deși nimic din ce vedea nu-i inspira veselia.

– Din păcate, nu are baie, dar o puteți folosi pe cea de la capătul culoarului, pentru că nu are cine s-o folosească, nu sunt alți invitați.

– Este în ordine, doamnă Hodd; arătați-mi-o. Deși nu cred că am timp să fac baie, cu toate că mă simt cam murdară după lungul drum până aici.

– Pentru una foarte scurtă, poate, doamnei îi place să se servească masa la oră fixă.

– Chiar dacă nu participă? Voi fi foarte rapidă. O, iată și valiza mea! exclamă Eve când mai apăru o servitoare.

Locul abunda de servitori, după cum observă.

Baia era mică și înghesuită, dar avea apă caldă din belșug și după o baie rapidă, îmbrăcă singura rochie pe care o adusese și care era de valoarea celei purtate de

Myrtle. Era din mătase de culoarea piersicii, scurtă și fără mâneci, simplă, dar purta marca unei renumite case de modă pentru cei care cunoșteau.

Își puse un șirag de perle naturale la gât, mai privi o dată inelul cu diamant oferit de Lewis și se îndreptă spre salon.

Cei doi frați, îmbrăcați în costumele lor șifonate de pe drum, se ridicară la vederea ei.

Myrtle era deja la masa pe care se aflau tacâmuri vechi, dar de foarte bună calitate. Era gazda, după cum se comporta.

– Ce dorești să bei, miss Brayle? o întrebă. Sherry?

Evei nu-i plăcea sherryulși nu voi să se lase convinsă, chiar dacă era o băutură pentru femei.

– Aș vrea ceva mai tare, un gin, poate? Mulțumesc, Lewis dragul meu, spuse Eve, când el îi oferi o țigară. Ți-ai amintit să aduci marca mea preferată?

– Mă tem că nu. Astea nu sunt bune?

– Ar fi trebuit să-ți amintesc, zise Eve. Este uituc, spuse Eve întorcându-se spre Victor cu un zâmbet. Cu timpul, se va obișnui.

Victor îi întinse portțigaretul său.

– Poate le preferi pe acestea, Evelyn. Nu putem să-ți spunem miss Brayle în continuare!

– Mi se spune Eve.

Vă rog să-mi spuneți Eve, voi face curând parte din familie, nu-i așa, dragul meu? i se adresă lui Lewis.

Când Myrtle aduse băuturile, Eve observă că purta un inel cu diamant, pe jumătatea celui pe care i-l oferise ei Lewis. Nu știa de ce cumpărase Lewis un diamant așa de mare, poate pentru a-l impresiona pe Victor și a o face geloasă pe Myrtle.

Evei nu-i plăcea niciunul din ei.

Fără să vrea, se întrebă dacă bătrâna doamnă Belamie era mulțumită să-și vadă nepoții logodiți, sau dacă va insista să se căsătorească. Ea în niciun caz nu-l va lua de soț pe Lewis Belamie!

La masă, Myrtle se așeză la un capăt, iar Victor la celălalt, lăsând părțile laterale pentru ea și Lewis, iar Myrtle începu să dea instrucțiuni servitorilor care știau prea bine ce aveau de făcut. Eve privea amuzată cohorta de servitori care-i asista la masă și abia aștepta să-i descrie evenimentul Marciei.

Myrtle îi făcu observații lui Victor, care se servea a doua oară dintr-un sos.

– Mă mir că nu te îngrași, Victor, dacă aș mânca la fel de mult ca tine aș ajunge obeză.

– N-ar strica să te mai îngrași puțin, draga mea, îi spuse acesta împăciuitor.

– Dar tu, Eve?

– Mie îmi place mâncarea, spuse ea luând încă o porție. Pot să mănânc oricât, fără să mă îngraș. Nu-i așa că sunt norocoasă?

– Mâncarea nu este preocuparea mea de bază, spuse Myrtle strâmbând din nas.

La cafea li se aduse mesajul că madame doreasă-i vadă pe miss Brayle și pe Lewis.

Eve îl privi lung când acesta păli. Își împinse scaunul și se ridică precipitat.

– Nu ne putem bea cafeaua mai întâi?

-Nu, ar fi bine să mergem acum, spuse Lewis pornind spre ușă.

Pe scări, Eve îl întrebă dacă-i era frică de bunica.

– Nu-mi este teamă de ea, numai că trebuie să te duci imediat ce te cheamă. Este o femeie foarte bătrână.

– Bine că n-a trimis după noi când mâncam.

Între timp, Victor și Myrtle discutau despre ei.

– Nu mi-aș fi imaginat că Lewis va aduce o fată atât de frumoasă! exclamă Victor.

– Sunt sigură că i-a spus despre ce sumă este vorba, adăugă Myrtle plină de invidie. Chiar dacă ție ți se pare drăguță, nu este stilul meu, și cred că nici al doamnei Belamie. Mi se pare cam ușuratică, iar rochia îi este prea scurtă. Este și prea colorată, cu părul acela care sigur este vopsit.

– Nu știu dacă părul îi este vopsit, dar are niște picioare! exclamă Victor încântat. Dă-mi te rog zahărul.

– Ai pus zahăr destul, i-o reteză Myrtle.

– Ce i-o fi spus Lewis despre bani? În niciun caz că-i vom împărți!

– Este de-ajuns s-o privească doamna Belamie, să vadă că nu este potrivită să fie stăpâna casei.

El o aprobă.

– Probabil. Dar fata asta nu realizează că dacă Lewis va pune mâna pe moșie o va vinde imediat și va cheltui banii pe cercetările lui faimoase despre radioactivitate sau mai știu eu ce.

– Crezi că ar fi bine să le-o luăm înainte și să ne căsătorim?

– Când am fost aici și am discutat asta, ea ne-a spus să mai așteptăm ca să poată participa la cununie, dar atunci nu se simțea prea bine.

– Aș vrea să știu cum decurge întâlnirea și ce crede ea despre Eve.

Sus, la primul etaj, Lewis deschise o ușă care ducea într-un coridor întunecat, apoi bătu la altă ușă.

Le deschise o asistentă cu părul alb.

– O, dumneavoastră sunteți, vă rog, intrați.

Eve rămase uluită de mărimea camerei. Părea că se întinde la nesfârșit, iar tavanul părea întunecat, chiar dacă

erau aprinse toate luminile candelabrului. Tablouri enorme acopereau pereții, ici și colo strălucea câte un grup statuar. Părea mai mult o galerie de artă, decât un dormitor.

Punctul central îl reprezenta patul imens ridicat pe o platformă, cu o tăblie din brocart auriu cu heruvimi. Era un pat absurd, își spuse Eve. Nicio ființă omenească nu putea dormi în el și totuși în mijloc văzu un chip uscățiv, mic, părând și mai mic comparat cu tot ce era în jur.

Chipul era rujat și pieptănat. Mâinile fragile cu vene albăstrii aveau unghiile pictate cu lac roz, iar degetele ridate purtau undiamant care strălucea la fiecare mișcare.

Era o femeie bătrână, vopsită grotesc, un chip patetic ai cărei ochi o fixau pe Eve și păreau c-o sfredelesc chiar de la distanță.

– Apropie-te, fetițo, îi spuse chipul, să te văd mai bine. Nu pe tine, Lewis, pe tine te cunosc destul. Avea un glas subțire, dar rostea fiecare silabă uimitor de clar.

Eve se apropie de pat, urcă treptele și privi fascinată acea făptură cu chipul ridat ca o mască și cu părul blond care, desigur, era o perucă.

– Ai venit, așadar. Cum te cheamă?

– Eve Brayle.

– Și te-ai logodit cu nepotul meu, Lewis? Mă întreb de ce ai făcut-o.

Pentru prima oară, Eve deveni conștientă de inutilitatea gestului făcut, care acum, în prezența acestei femei, părea un truc ieftin. Se lăsă scrutată de ochii bătrânei, niște ochi albaștri, mult mai albaștri ca ai ei și foarte vioi.

– Gusturile nu se discută, deși mă întreb din nou ce-ai văzut la el? Banii, poate? Ți-a spus că dacă te măriți cu el ar putea moșteni o avere, nu?

Pentru prima oară în imposibilitate de a spune ceva, Eve nu răspunse.

– Bine, zise doamna Belamie în cele din urmă, poate este mai bine să nu te mai întreb.Banii sunt puterea și-mi place să simt forța pe care ți-o dau. Ai știut asta? Îmi place să fac oamenii să mi se supună, mai ales pe cei care nu-mi plac.

Eve îi zâmbi. Brusc, nu se mai temea de bătrână.

– A început să te distreze? auzi vocea lui Lewis de undeva din spate.

Doamna Belamie râse și ea.

– Vom fi prietene bune, zise bătrâna, simt că înțelege ce-i spun. Cum ai zis că te cheamă?

– Eve.

– A, da, Eve. Să sperăm că n-ai irosit degeabă mărul!

Asistenta se apropie și ea de pat.

– Ați vorbit destul pentru astăzi. O veți vedea din nou pe miss Brayle mâine dimineață.

– Știi ce, Ford? Lasă-mă în pace! Mă bucur de aceste momente, cine știe dacă le voi mai avea și mâine. Fata va pleca atunci când o să-i spun eu, nu înainte. Spune-mi, copilă, ți-au dat o cameră bună? Vezi marea când stai în pat? Este singura care nu se schimbă niciodată și nu îmbătrânește. O vezi chiar de dimineață?

– Nu o văd din camera mea, dar...

Fu întreruptă cu brutalitate.

– Unde i-au dat camera? se răsti la ea Lewis. Myrtle a făcut asta, presupun? Trimite-o la mine. Du-te tu Ford după ea. Să vină imediat. Vezi să i se dea cea mai bună cameră, cea a reginei, îi spuse lui Lewis. Nu de tine am nevoie, Victor, ci de Myrtle. Ce cameră i-ai dat fetei?

– O cameră foarte frumoasă la etajul al doilea...

– La etajul al doilea? strigă bătrâna cu ultimele puteri. Aia este pentru servitoarele lipsite de importanță. Cum ai îndrăznit să pui fata cu care se va căsători nepotul meu la etajul al doilea? Dă-i imediat camera reginei.

Myrtle privea, incapabilă să scoată o vorbă.

– Care, a reginei? repetă.

– Desigur. Este gata, nu? Dacă nu, ar fi bine să te ocupi să fie gata. Dă ordinele necesare. Este șansa ta. Mută-i toate lucrurile în camera asta și vino să-mi spui când este gata. Tu stai cu mine, Eve. Auzi, să-ți dea cameră la etajul doi!

Încăperea se goli ca prin farmec, rămaseră numai Eve și asistenta. Asistenta îi aduse ceva într-un pahar.

– Beți asta dacă vreți să dormiți la noapte, îi spuse.

– Ce este? Ceva rău la gust, presupun?

– Este un sedativ, nu trebuie să vă epuizați.

– Cine este epuizată? Mi-a făcut plăcere, declară bătrâna chicotind, apoi bău sedativul. O, acum dă-mi niște cremă de mentă! Bea și tu una Eve, îi oferi ea.

– Nu-mi place menta, spuse Eve calmă.

Asistenta bodogăni ceva, dar doamna Belamie pusese paharul la loc.

– Nu mai bodogăni, Ford. De ce să bea dacă nu-i place? Are curajul să spună că nu-i place. Voi mâncați totul chiar dacă ați ști că v-am dat otravă de șobolani! Chiar o să încerc s-o fac într-o zi, chicoti ea. De ce te uiți așa la mine? o întrebă pe asistentă. Ți-e frică să n-o iau ca să pun capăt chinurilor? Nici vorbă ! Mai am multe de făcut. Du-te, Eve, trage draperia și spune-mi ce vezi acolo.

Eve făcu așa cum i se spusese și rămase vrăjită în dreptul ferestrei. Dincolo de pajiște se vedea marea învolburată, niciodată calmă pe această coastă și la distanță părea că ajunge până la lună, la stelele clare, strălucitoare. Niciun sunet nu întrerupea liniștea locului, doar zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de țărm.

Vocea bătrânei îi întrerupse visarea.

– Ei? Îți place? Spune-mi, ce vezi?

– Cum aș putea? Este atâta liniște și pace. De parcă nimic n-ar putea schimba liniștea asta. Poate așa este eternitatea.

– Da. Trage draperiile la loc. Am vrut să vezi cum arată marea de aici. Și eu cobor câteodată din pat și o privesc. Da, Ford, fac asta câteodată, nu te mai uita dojenitor la mine. Oricum, nu cobor în seara asta. Nu voi sta trează până se întoarce Myrtle să-mi spună dacă este gata odaia reginei. Știi cât de bătrână sunt, Eve?

– Lewis mi-a spus că aveți peste nouăzeci de ani.

– Aproape nouăzeci și cinci. Este o vârstă bună, crede-mă; și acum între noi, să știi că o să fac secolul, deși nimeni nu crede. Toți ar vrea să mor mâine, dacă n-ar fi așa de îngrijorați de banii lor. De fiecare dată când vine aici, Myrtle își aduce o rochie neagră, așa, ca să fie. Arată ca o cioară înfometată în ea. Tu ți-ai adus una?

– Da, mi-am adus, dar din cu totul alt motiv: îmi stă bine în negru.

– Promite-mi că n-o s-o porți pentru mine. Poartă ceva colorat, ca în seara asta. Vino mai aproape copilă, îmi place rochia asta.Este mătase naturală. Și perlele? Și ele sunt adevărate?

Eve se aplecă pentru ca bătrâna să le atingă.

– Da, sunt adevărate, zise.

– Pariez că nepotul meu ți le-a dăruit.

– Nu, sunt de la tata.

– Trăiește?

– Nu, ai mei au murit amândoi.

– Câți ani ai, Eve?

– Douăzeci și doi.

– Hmm. Nu-mi mai aminesc când am avut douăzeci și doi de ani, dar presupun că i-am avut cândva. Tu mă vei ajuta să-mi aminesc. Lewis ți-a dăruit diamantul? zise bătrâna luându-i mâna.

– Da, este foarte frumos. Apoi își retrase mâna, de rușine că înșela o femeie care voia să fie amabilă cu ea. Dar cum să-i spună?

– Nu este rău, zise doamna Belamie. Bine că a avut bunul-simț să-ți ofere ceva decent. Uite, ia-l și pe ăsta, zise întinzându-i unul din inelele pe care le purta pe deget. Are smaralde și diamante mici, vechi, dar de mare valoare.

Eve roși.

– O, n-aș putea să-l primesc!

– Nu te prosti! Nu sunt prea darnică, nu-i așa, Ford? Ia-l fetițo, să-l vadă și Myrtle! Dă-mi mâna. Uite, se potrivește perfect. Am și uitat de la cine îl am. L-am purtat mulți ani, dar acum e mare. Îmi cad inelele, chiar și verigheta.

Myrtle intră în cameră, cu obrajii îmbujorați de furie.

– Camera este gata, doamnă Belamie.

– Camera reginei?

– Da.

– Bine, poți să pleci, acum. Ne vedem mâine dimineață, Eve. Știi să înoți, nu? Voi trimite după tine înainte de ora douăsprezece. Noapte bună, Myrtle, noapte bună, Eve, draga mea.

Capitolul 3

Eve se trezi cu ideea că dormise într-un muzeu sau la palatul Buckingham, unde nu fusese niciodată.

Apoi își aminti unde se afla, se ridică și începu să râdă.

Se afla într-o cameră la fel de mare ca a doamnei Belamie, într-un pat masiv, pe picioare, cu draperii care formau un fel de tavan deasupra capului. Nu putuse să tragă draperiile seara la culcare, dar reușise să zărească mobila de mahon aflată în jur, dar din fericire nu se afla niciun mare maestru pe perete. Draperiile erau din brocart auriu.

Dădu la o parte cearșaful și coborî pe podea, unde aproape se pierdu într-un covor roz aflat pe parchet.

Pufni din nou în râs, dorindu-și ca Marcia să fie cu ea, să se distreze împreună. Se întrebă care din regine

dormise aici,ca să împrumute numele acestei camere. Elizabeth întâi? Din câte știa, aceasta nu prea dormise niciodată în patul ei. Trase una din draperiile grele, ceea ce îi ceru destulă putere și văzu că ferestrele dădeau pe un balcon mare, aflat deasupra unei terase.

Era devreme, înainte de ora șase și nu era nimeni prin preajmă, așa că se duse în balcon doar în pijama, se sprijini cu coatele de margine gândindu-se la cele petrecute cu o seară în urmă. Nu o interesa cui îi lăsa bătrâna banii, pentru că nu putea să-i ia cu ea. Iar cei care aveau dreptul la aceștia erau nepoții ei, care-i așteptaseră atâta vreme. Pe ea n-o interesa cum își foloseau ei banii.

Probabil că Myrtle, odată ce va pune mâna pe bani îi va folosi să modifice locul; Eve era convinsă că va face domeniul să arate doar ca o casă urâtă de la malul mării.

Cel mai bine ar fi fost ca bătrâna să-i împartă între cei doi nepoți, dar deocamdată avea impresia că banii îi vor rămâne unuia singur, celui care va avea cea mai "potrivită" nevastă.

Dar cum n-avea o slujbă și vremea la Londra era toridă, de ce să nu se bucure de zilele petrecute aici, fără a-și face prea multe probleme?

Încă sub imperiul gândurilor, intră în baia alăturată, pe care cu o seară în urmă nu avusese timp s-o examineze. Aici se făcuseră modificări recente, baia era la fel de mare

ca toate încăperile casei. O cadă enormă, placată în mahon se afla chiar în mijloc, sprijinită pe labe de grifon. În fața ei se aflau treptele de acces.

Înainte de a se îmbăia, se gândi că Marcia s-ar bucura teribil să-și permită o astfel de cadă! Mai privi o dată în jur, ca să-i povestească totul în detaliu.

Era șase și jumătate când Eve, îmbrăcată doar cu o rochiță scurtă, cu părul ud, pieptănat spre spate și cu picioarele goale, coborî scara care ducea la etajul întâi.

O cameristă tânără, care freca podelele, o privi uluită.

– Nu ți se pare că este o dimineață superbă? zise Eve. Ar fi grozavă o plimbare!

– Așa este, miss, spuse fata, care se grăbi să-i deschidă ușa.

– Cum te cheamă? o întrebă Eve.

– Sarah, miss.

Eve ieși afară în aerul proaspăt și rece pe care soarele nu-l încălzise încă, și-și ridică fața să respire. O, la Londra, aerul era încărcat de aburi de benzină și de praf!

Întâlnindu-l pe grădinar, îi spuse:

– Nu-i așa că dimineața este superbă?

– Desigur, miss, și florile mele se bucură de ea.

Eve rătăci o vreme pe pajiște, iar când aceasta se termină, sări gardul și ajunse pe un câmp unde păștea o cireadă de vaci. Eve văzuse multe animale în călătoriile cu

tatăl ei; cu toate astea, nu putea să treacă de starea de nervozitate care o cuprindea când se afla în fața placidei vaci englezești.

La un moment dat, ajunse la o poartă închisă pe care nu ezită să urce; dincolo se afla marea, care părea că se întinde la nesfârșit. Un mic port cu case grupate, care păreau de jucărie. Văzu oameni care păreau și ei de jucărie, care umblau de colo-colo cu treburi. I se părea că se află undeva pe acoperișul lumii.

Brusc, realiză că nu era singură.

Întoarse încet capul și văzu un bărbat așezat pe o stâncă. O privea plin de curiozitate, dar și cu oarecare insolență. Purta un pulover decolorat de soare peste cămașa descheiată la gât, iar șapca îi acoperea părul negru, ondulat.

Eve simți cum fără să vrea roșește, pentru că tânărul continua s-o privească netulburat. Eve își ridică bărbia, înfruntându-l.

Vru să coboare de pe poartă, dar piciorul îi alunecă și se trezi în brațele bărbatului.

– Mulțumesc, dar nu trebuia să te deranjezi, îi spuse roșind. Puteam să cobor singură, așa cum m-am și urcat.

Privirea lui se îndreptă spre o grămadă de bălegar în care Eve ar fi aterizat dacă ar fi coborât singură. Eve îi urmări privirea, dar asta n-o făcu să zâmbească.

Brusc, simți dorința să-i mai vadă o dată ochii atât de albaștri și se întrebă unde mai văzuse culoarea asta. Sau cumva era accentuată de tenul foarte frumos bronzat?

Dar când îi vorbi, Eve uită de albastrul ochilor lui.

– Așadar, ești noua concurentă în cursa matrimonială pentru cupa de aur? o întrebă cu un surâs ironic.

Nu avea accentul celor din Cornwal, nici nu părea să fie din partea locului. Avea o voce educată.

Eve se înfurie.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Cine ești?

El făcu o plecăciune, desigur tot ironic. Era înalt, puternic, cu umeri largi.

– Cine sunt? Un simplu angajat, miss. O creatură care-și duce existența de pe urma caritații altora. Omul bogat este în castel, cel sărac la poartă, recită el. Numai că în cazul meu, omul bogat este o femeie.

Cu excepția lui Myrtle, era prima ființă neprietenoasă de pe acest domeniu.

– Te rog să mă lași să trec, îi spuse Eve.

El nu-și pusese încă șapca la loc, dar îi mai făcu o plecăciune.

– Miss, nu voi face nimic care să oprească evoluția ta spre castelul femeii bogate.

Ea se opri o clipă, ezitând.

– Cine ești? îl întrebă după un moment.

– Ți-am mai spus, sunt cerșetorul de la poartă.

Speriată, deși omul n-o amenința în vreun fel, Eve se întoarse și fugi.

Râsul lui ironic o urmă.

Eve alergă tot drumul spre casă, deși el n-o urmărea.

Clarke, majordomul cel cu un aer foarte solemn, îi deschise.

– Îmi pare rău, miss, n-am știu că ați ieșit.

Probabil că el știa cine este acel bărbat ciudat, dar se abținu să-l întrebe.

– Doriți să vi se servească masa pe terasă, miss?

– Da, mulțumesc. Îmi este foarte foame.

Chipul majordomului păru să se relaxeze imediat.

– Ouă, șuncă și pâine prăjită? Sau doriți altceva?

– Este grozav, zise ea și se așeză.

Acum se putea concentra și gândi la acel bărbat ciudat.

Era evident că nu se punea problema să fie vreun cerșetor, dar totuși, cine era? Părea foarte bine informat despre evenimentele care se petreceau în casa Weir și despre faptul că venise ca logodnica lui Lewis Belamie. Omul nici nu-i privise inelul de pe deget. De fapt, nu se uitase decât în ochii ei, iar ea îi întorsese acea privire ironică.

Dar când majordomul îi aduse mâncare pe o măsuță pliantă, îl alungă repede din minte pe acel tip ciudat și

atacă mâncarea cu acel apetit de invidiat pe care-l au tinerii, mai ales cei fără tendințe de îngrășare.

Majordomul îi oferi apoi ziarele care veniseră pe măgăruș. Acesta părea fericit să stea mai mult în preajma ei.

– Nu suntem chiar independenți, miss, depindem de sat în unele privințe. Mâncarea o obținem aici pe moșie, însă la fermă.

– Fermă? exclamă Eve.

– Da, doriți s-o vedeți?

– Da, sigur că da, poate-l conving pe Lewis să mă ducă acolo.

– Nu cred că vreunul din tinerii domni știe unde este ferma, dar fără îndoială domnul Lewis va avea plăcerea să vă ducă acolo. Miss, doamna Ford spunea că ați avut un efect benefic asupra doamnei, ieri.

Eve înțelese că personalul îi spunea "madame" bunicii lui Lewis.

Cei doi coborîră în cele din urmă.

– Bună dimineața, Eve, sper că ai dormit bine, o întrebă Lewis formal.

Eve se ridică, îl prinse după gât cu ambele brațe, îl sărută și-i spuse:

– Foarte bine, dragule. Regina a avut un pat foarte confortabil. Dar baia ai văzut-o vreodată Lewis?

Poți da o recepție în ea!

– Din păcate n-am văzut-o, nici n-am știut că există.

– Înseamnă că am fost foarte onorată... Toată casa este astfel întreținută, într-o curățenie perfectă?

– Vrei să înoți în dimineața asta Eve? o întrebă Victor.

– Da, mi-ar plăcea. Cum ajungem la plajă?

– Există o cărare cu niște trepte, care necesită oarecare efort, din păcate.

Myrtle nu se va aventura, dar o voi invita oricum. Poți fi gata într-o jumătate de oră?

– Sunt gata de acum, ciripi Eve, uitând că abia terminase un mic dejun fantastic.

– Nu plecăm chiar acum, dar am înțeles că bunica te așteaptă din nou așa că ar trebui să ne întoarcem la timp.

– Nu înainte de douăsprezece, așa mi-a spus.

– Uneori se mai răzgândește, așa că ar fi bine să fii pregătită. Nu suportă să aștepte.

Jumătate de oră mai târziu, se aflau pe cărarea care cobora spre mare, fără Myrtle.

Eve se schimbase într-un costum special făcut dintr-o fustă scurtă, circulară, viu colorată și o bluză asortată, cu pălărioară.

Când îi arătară cărăruia pe care trebuia să coboare, Eve porni înaintea lor, alergând, sărind într-un picior și era deja în apă când ajunseră și ei!

Nu putu să nu pufnească în râs văzând cum se ascund în spatele unei stânci, să-și pună costumele de baie înainte de a intră în apă.

Cu toate astea, erau înotători buni; după ce o preveniră să nu se avânte în larg din cauza curenților, ieșiră și ei din apă, unul înalt și foarte slab, celălalt rotofei ca un butoiaș, și se repeziră în spatele stâncii să se schimbe.

Eve se întinse la soare și închise ochii, fericită.

Poate că nu s-ar mai fi simțit atât de bine dacă ar fi știut că bărbatul pe care-l întâlnise dimineață se afla pe o culme, privind-o. Pielea începuse să i se bronzeze, obișnuită cu soarele. Omul văzuse că stătea întinsă la soare, cu părul ei aproape nisipiu, cu ochii închiși și i se păru că zâmbește.

Nu era problema lui, dar nu putu să nu se întrebe cum putea o fată ca astasă se vândă unuia ca Lewis Belamie? Pentru că sigur despre asta era vorba, și nici măcar nu avea siguranța că Lewis va obține banii!

Exact la amiază au fost chemați și au început să urce treptele spre etaj, Eve în costumul ei galben, Myrtle într-o rochie alb cu roșu care nu-i venea mai bine decât cea albastră, și cei doi îmbrăcați cu grijă, cu cămăși și cravate.

Eve pufni în râs chiar în fața ușii.

– Parcă ne-am duce în audiență la regină.

– Sst! îi făcură ceilalți semn să tacă atunci când asistenta le deschise, lăsându-i să intre în holul de la intrare.

– Cum se simte în dimineața asta? întrebă Victor grijuliu.

– Puțin cam posacă; ar fi bine să fiți atenți ce spuneți.

Înaintară până la pat cu Myrtle în frunte, urmată de cei doi, apoi de Eve.

Încăperea era întunecată pentru că fuseseră trase draperiile ca să nu intre razele soarelui, care-i accentuau ridurile și pielea flască.

– Bună ziua, bunico, îndrăzni Victor. Mă bucur că ai dormit bine.

– Nu vă înghesuiți în jurul meu, le spuse bătrâna. Vreau să mai pot respira. Cât despre somn, cred că ați fi mai bucuroși să nu mă mai trezesc.

– Nu vrem să mori, bunico, zise Lewis.

– Ești un mincinos, zise bătrâna și Eve avu impresia că aude din nou râsulironic al acelui bărbat dintr-un colț al camerei.

Dar în cameră nu mai era nimeni.

Bătrâna examină cu ochii ei pătrunzători cele două perechi și dintr-o dată Eve avu o revelație: ochii ei semănau cu ai acelui bărbat!

– Unde este fata? Cum o cheamă, că nu mai țin minte? A, Eve. Unde este ea? întrebă doamna Belamie.

Eve făcu un pas în față și-și așeză mâna pe mâna brăzdată de riduri a doamnei Belamie.

– Sunt aici, doamnă Belamie, spuse ea.

– Hm. Îmi place rochia asta galbenă. De ce nu porți și tu ceva simplu, Myrtle, în loc să arăți ca un stâlp de telegraf vopsit în alb? Dar galbenul nu ți se potrivește, ești prea palidă. Ai arăta și mai rău, ca o căpățână veștejită de varză.

Eve nu știu cum să reacționeze; bătrâna spunea ce gândea, fără să-i pese că-i rănea pe ceilalți.

Myrtle roși, dar nu încerca să-i răspundă în vreun fel.

– Unde este inelul pe care ți l-am dat ieri? o chestionă batrâna pe Eve.

– Îmi este puțin cam larg; m-am temut că-l voi pierde.

De fapt, reușise să-l ascundă cu o seară în urmă ca să nu-l vadă Myrtle, iar în dimineața aceasta nu-l pusese intenționat, ca să n-o ofenseze pe Myrtle.

– Prostii! exclamă bătrâna. Du-te și pune-l pe deget! Mai am o mulțime, dacă-l pierzi pe ăsta!

Eve se grăbi să iasă din cameră, dar la ușă deveni brusc conștientă că și ea. ca și alții. se grăbea să execute ordinele bătrânei. Pe moment vru să se întoarcă fără el. ca s-o sfideze pe această persoană mult prea autoritară.

Se întoarse purtându-l pe deget, iar bătrâna verifică dacă-l avea.

– Nu-ți este larg deloc, spuse doamna Belamie, ba chiar îți vine mai bine. Nici nu mai știu cine mi l-a dăruit, dar e cu smaralde, care nu mi-au plăcut niciodată.

– Eu știu prea bine cine ți l-a dăruit, se auzi un glas dintr-un colț al încăperii. Este de la acel conte italian, sau cel puțin așa mi-ai spus...

Doamna Belamie aruncă o privire în direcția lui.

– Mai ești aici, Felix? De ce ?

Omul, îmbrăcat la fel cum fusese dimineața devreme, făcu fără ezitare câțiva pași înainte. Ridicat în picioare, părea uriaș pe lângă ceilalți doi bărbați din cameră.

– Ați vrut să discutați cu mine despre acele juncane, spuse el.

– Zău? Puteți pleca, le spuse celorlalți. Nu tu, Eve; tu nu-mi dai răspunsuri idioate, nici nu mă lingușești. Haide, plecați, sau vreți să-mi încerc toiagul pe spinările voastre?

Cei trei plecară, iar cel pe care bătrâna îl numise Felix începu să râdă.

– Grozavă sunteți! Cum i-ați speriat! Au fugit ca șoarecii!

– Dacă n-o făceau, le tăiam cozile cu toporul!

Felix se așeză pe marginea patului ei, dar ea nu păru să se supere.

– Poți să pleci și tu, Ford; miss Brayle va sta cu mine până mănânc. Ce-mi aduci de mâncare?

– Compot de pere cu pâine prăjită.

– Cum? Mâncare de bolnavi? Vreau o friptură sau pește uscat cu ceapă și cartofi prăjiți, ordonă ea.

– Nu puteți mesteca friptura chiar dacă v-o aduc, iar ceapa vă face rău. Nu vă amintiți ce-a spus doctorul?

– Mda, doctorul! Ăla nu e bun decât să-mi trimită nota de plată! Ei, dar ce zici de fetița asta? i se adresă bătrâna lui Felix.

El se ridică de pe marginea patului și veni s-o examineze pe Eve cu același rânjet pe buze, iar ea roși.

– Nu arată rău. Este chiar drăguță. Are picioare frumoase. Îmi place părul ei. Are culoarea voastră, numai că este ceva mai deschis.

– Nu te uita așa la ea, doar nu este un animal care trebuie expus! Dar cu junincile alea care este situația? Le mai păstrăm? Dar porcii? Mai vindem lapte, sau îl facem smântână pe tot?

Felix îi răspunse pe rând la întrebări, apoi se pregăti de plecare.

– Nu rămâi la masă? îl întrebă bătrâna.

– N-aș putea lua masa în compania a două perechi de porumbei, răspunse el. Rămas-bun, bătrânico dragă.

Ea începu să chicotească.

Eve o privi surprinsă.

– Cine este Felix?

– Felix Welby? Un alt nepot.

– N-am știut că aveți trei nepoți.

– Din păcate, nelegitim. Fiul fiicei mele. Îl cheamă Belamie, dar nu l-am lăsat să folosească acest nume. Nu și-a cunoscut tatăl. Fiica mea murise când am ajuns acolo.

– Și l-ați adus aici?

– Nu l-am crescut ca pe fii fiului meu, dar l-am educat și îngrijit și i-am oferit o slujbă.

– Aici?

– Da, trebuia să mă răsplătească pentru tot ce-am făcut pentru el.

– Dar vă este nepot!

– Dar pe fiica mea a costat-o onoarea și viața!

Felix semăna mult cu doamna Belamie și la fel ca ea, putea fi foarte cinic și dur.

– N-a fost vina lui că s-a născut în aceste condiții.

– Este rezultatul viu al nebuniei ei. Fiica mea a fost o fată foarte frumoasă și plăcută. Eu m-am căsătorit la douăzeci de ani și am așteptat-o destul,doisprezece ani. Doi ani mai târziu, s-a născut fiul meu Louis, dar am iubit-o mai mult pe Helen. După moartea soțului meu, Helen a rămas cu mine; apoi am dat-o la școală în Anglia. Era extrem de curtată, dar nu voia să se mărite. Eram atât de fericite împreună, eram și foarte bune prietene. Iar când am fost în vacanță în Franța, eu m-am întors pentru

că soția fiului meu fusese aproape de moarte când și-a pierdut primul copil. Helen a mai vrut să rămână în Franța. Avea treizeci și doi de ani pe atunci, așa că am lăsat-o acolo. N-am mai văzut-o niciodată în viață. A dispărut. N-am știut niciodată unde a plecat, sau cu cine; am primit o singură scrisoare de la ea, în care-mi spunea că este foarte bine, foarte fericită, că trăiește cu un bărbat. Nu mi-a spus niciodată numele lui, nici unde aș putea s-o găsesc. Mi-a frânt inima. Apoi am primit o telegramă de la ea, în care mă ruga să vin undeva lângă Rouen, dar Helen a murit înainte să ajung acolo. Copilul ei a trăit. L-a îngrijit soția doctorului care a asistat-o la naștere. Nu exista niciun bărbat acolo cu ea, iar numele ei pe care-l știa doctorul era Belamie. Mi-a lăsat un bilet. Nici n-am putut să-l citesc singură, era ud de lacrimi. Mă ruga să-l numesc Felix pe copil. Felix de la fericire, deși mă îndoiesc că a avut parte de ea. Am adus copilul acasă, l-am dat unei familii să-l crească. Nici nu suportam să-l văd, în primii ani. Apoi, când avea vreo șaisprezece ani, mama adoptivă i-a murit, iar soțul ei nu l-a mai vrut, așa că l-am luat aici. Era destul de mare și de puternicca să muncească la fermă, dar n-a locuit în casă. Am găsit o femeie bătrână care să-i poarte de grijă acolo la fermă, iar când a murit fiul meu și am început să am grijă de Victor și de Lewis, le-am spus adevărul despre Felix. Am considerat că au dreptul să știe,

dar n-a existat niciodată prietenie între ei, nici eu nu l-am considerat nepotul meu. Iubita mea fiică a murit cu treizeci și doi de ani în urmă. Treizeci și doi de ani de amărăciune cruntă și regrete inutile. I-aș fi iertat orice dacă ar fi avut încredere în mine, dar n-a fost așa. Tot ce am de la ea este Felix. Nu l-am iubit, nici nu l-am dorit, dar acum suntem prieteni. Lucrează pentru mine. Îl plătesc, dar el știe că nu va obține nimic de la mine, poate doar căsuța în care trăiește.

Este singurul care nu așteaptă să mor mai repede, pentru că știe că-și va pierde slujba.

Vocea bătrânei devenea din ce în ce mai slabă. Era epuizată și se rezemă de perne cu chipul pământiu.

– N-ar fi trebuit să vă las să vorbiți așa de mult, zise Eve.

Ochii albaștri ai bătrânei se deschiseră din nou.

– Mă simt foarte bine. Mi-a făcut plăcere să-ți povestesc. Ar fi bine s-o chemi înapoi pe Ford, este prin apropiere.

Eve se grăbi la ușă. Asistenta se afla pe hol, așteptând ca un câine credincios.

– Vrea să vă duceți la ea, mă tem că am lăsat-o să vorbească prea mult.

– Când se pornește, este greu s-o oprești. Nu-ți face probleme, miss. Nu se întâmplă nimic. Ți-a vorbit despre Felix Welby, nu?

– Știi totul despre el?

– Sunt alături de ea de peste douăzeci de ani, draga mea, știu totul despre ea și despre el. Nu-ți face probleme, nu vrea să moară și nici n-o va face, nu încă. Du-te la masă, miss, și nu le spune celorlalți despre Felix.

Eve n-o mai văzut pe doamna Belamie în ziua aceea și nici nu-i ceru lui Lewis s-o ducă la fermă.

Dar a doua zi după masă se duse să întrebe cum se mai simțea doamna Belamie.

Înainte de a ciocăni la ușă, aceasta se deschise și asistenta ieși cu Felix. Eve simți că ar vrea să se întoarcă și să plece, dar nu vru să-i dea satisfacție, așa că-l ignoră, adresându-se asistentei.

– Doamnă Ford, am venit să mă interesez de sănătatea doamnei Belamie. Felix o întrerupse.

– O, ce drăguț! Ce musafirbine crescut, nu-i așa, Emma?

Emma Ford îl privi jumătate amuzată, jumătate nervoasă.

– Miss Brayle a făcut un gest foarte frumos, spuse ea.

– Desigur! Doar se va căsători cu unul din tinerii plini de speranță. Eu m-aș însura cu o singură femeie, cu tine, Emma dragă.

Eve plecă fără să mai aștepte informații, auzi un râs în urma ei, apoi o ușă care se trânti.

În clipa aceea, Felix o ajunse din urmă, blocându-i drumul.

Eve vru să scape, să ajungă în camera ei dar el a fost mai rapid decât ea.

– Femeile mele mă tratează dur întotdeauna, spuse. Sper că tu nu te porți tot așa cu logodnicul tău. Apropo, te felicit pentru felul în care o abordezi pe Gorgonă. Chiar din seara în care ai venit. Eram afară și te-am văzut la fereastra ei, trăgând draperiile. Probabil ți-a cerut să admiri priveliștea. Ai procedat foarte bine afișând acel aer de ființă plăpândă, uluită de peisajul care i se deschidea în fața ochilor. Păcat că mare parte din gestul tău s-a irosit pe mine, pentru că fiind cu spatele spre ea, bătrâna nu ți-a văzut reacția. Spune-mi, te rog, pentru a mă ajuta în studiile privind psihologia feminină, ai repetat mult în acest scop, sau a fost o improvizație de moment?

Eve îl ascultase, fiindu-i imposibil să plece din acel loc.

– De ce-mi vorbești astfel? Cum îndrăznești?

El începu să râdă.

Eve nu avea de unde să spere că va primi ajutor. Myrtle plecase, iar ea refuzase să meargă în sat cu cei doi bărbați, iar servitorii luau masa.

– Mă întrebi cum îndrăznesc, mică făptură? Înainte ca ea să poată protesta, Felix o ridicase ca pe un fulg în brațe, așezând-o pe balustrada scării. Nu încerca să faci vreo mișcare, nu mi-ar plăcea să te văd plonjând pe podea. Atâta timp cât te vei sprijini de mine vei fi în siguranță.

– Dă-mi drumul imediat, strigă Eve, dar n-avea cine s-o audă.

– Ce-o să faci? Să strigi după ajutor? Să te salveze vreun servitor din brațele acestui om rău?

Eve rămase dreaptă și rigidă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca vreunul dintre servitori să-i sară în ajutor și s-o vadă în această situație delicată. Cu acest uriaș, n-avea cum să lupte. Brusc, nările i se umplură de mirosul lui masculin; era miros de mare, de câmp și de tutun. Eve se întrebă dacă va scăpa vreodată de amintirea lui.

– N-are rost să lupți te cu mine, sau să faci pe demna, continuă el rostind vorbele răspicat. Va trebui să mă accepți ca pe o sursă permanentă de deranj, cel puțin cât mai trăiește bătrâna. Toți o fac, atât divina Myrtle cât șifrații Belamie, cu chipurile lor de pești fierți. A, era să uit că te vei mărita cu unul din ei, presupunând că-ți joci rolul atât de bine și câștigi premiul cel mare pentruLewis! În locul tău, nu m-aș mărita cu el decât dacă aș fi sigură că pun mâna pe bani. Fără ei, Lewis n-are valoare pentru o fată ca tine. Te-ai putea descurca mai bine; ești destul de tânără ca să mai aștepți până apare omul potrivit. Cu toate acestea, nu pot crede că într-o zi sau două, dacă-ți joci bine rolul, bătrâna nu-și va aduce aici avocații ca să rezolve problema.

– Ești tipul perfect de bestie, șuieră Eve printre dinți.

El începu să râdă.

– Ești și mai atrăgătoare când te înfurii, deși Emma Ford este genul meu de femeie.

– Lasă-mă jos, continuă Eve pe un ton autoritar. N-aș vrea să-mi mai apari în cale.

– Nu ți-ar părea rău? Pentru că de acum înainte mă vei vedea zilnic! A, era să uit, deseară cinez aici. Fac asta câteodată. Câinelui care linge firimiturile de la masa stăpânilor i se permite să se urce pe scaun câteodată. Nu vei putea s-o lingușești de-ajuns pe bătrână fără contribuția mea. M-a rugat să-ți arăt moșia, ferma, grădinile, totul. Va trebui să scarpini spinările porcilor, să mângâi vacile. Cred că ai prefera să cutreieri cu dragul de Lewis mână în mână, dar el nu cunoaște locurile. Și nici nu-i place să se murdărească pe pantofi. Și ar risca să te piardă printre staulele animalelor, lucru care cu mine nu ți s-ar putea întâmpla.

Vocea lui se schimbase fără ca el să fie conștient de asta, deveniseblândă, își pierduse nota de aroganță, de derizoriu, și ea surprinse în ochii lui ceva care nu era ironie.

– Lasă-mă jos, spuse Eve cu toată demnitatea de care era capabilă.

– Te rog...

Ea trase aer în piept și repetă.

– Te rog...

– Te rog, Felix.

– Te rog, Felix, repetă Eve.

Felix o prinse de mijloc, o lăsă jos dar fără a-și lua mâinile de pe mijlocul ei, după care o întoarse spre oglinda din față.

– Uită-te la tine, Eve Brayle, ești un ceva frumos, îmbrăcat într-o rochie galbenă. Ești frumoasă, fragilă. De ce naiba vrei să te măriți cu acest gunoi, Lewis Belamie? Nu-l iubești, doar.

Eve făcu un efort disperat să evite privirea acelor ochi albaștri pătrunzători. Erau ochii bătrânei Belamie, dar plini de tinerețe .

Eve se forță să se desprindă din brațele lui.

– De ce te interesează cu cine mă mărit? O pot face cu oricine.

– N-ar fi mai bine s-o faci cu cel pe care-l iubești? Și acela nu este Lewis.

Nu-mi place să văd cum oamenii își ruinează viețile, apoi se vaită c-au greșit.

– Și de ce crezi că mi-aș ruina viața?

– Fată dragă, uită-te la Lewis. Viața alături de el crezi că ar putea fi altceva decât o ruină? Are capul în nori, iar picioarele nu-i ating pământul. Și cât crezi că o să obții din averea bătrânei? Nici mie nu-mi displace să am bani, dar tu

ce-ai face cu ei? Ți-ai lua un apartament în oraș, l-ai mobila....dacă asta îți dorești te înțeleg, deși ....

– Vrei cumva să mă faci să cred că mi-ar fi mai bine cu tine?

Cuvintele îi scăpaseră din cauza furiei. Eve se simți ca o musculiță care încerca să ciupească o bară de fier. El începu să râdă.

– Dumnezeule, nici vorbă! Nu pot fi bărbatul unei singure femei și nici nu voi fi vreodată! Iubesc toate femeile, dar să am aceeași femeie agățată de gât toată viața, nu.. n-aș putea! O singură femeie care să mă controleze când vin și plec? Aceeași femeie care să umble la brațul meu cu un rânjet care să spună: am pus mâna pe el! Niciodată! Și n-am parte la averea bătrânei, așa că n-ai putea s-o obții prin mine.

– Ești cea mai nesuferită creatură pe care am cunoscut-o vreodată!Ia-ți mâinile de pe mine!

El începu să râdă, Eve reuși să se elibereze și porni în fugă spre camera ei, trântind ușa.

Râsul lui o urmări chiar și după ce închise ușa și o încuie. Era furioasă pe el dar și pe ea însăși pentru că se lăsase umilită.

Iar ceea ce o descumpănea, era că-i păsa de părerea acestui Felix! Pentru că, printre vorbele defăimătoare, îi strecurase și complimente, iar ea reacționase! Ba chiar nici

nu mai voise ca el să-i dea drumul. Din fericire, el revenise la tonul ironic.

Dar de ce-i păsa ce credea el? Ce era el?

Curând, auzi voci de bărbați și ieși în calea lui Lewis.

– Lewis, vreau să-ți vorbesc. Nu vreau să mai continuu șarada asta, nu mai pot.

– Dar nu s-a schimbat nimic, Eve.

– Ba da. Am cunoscut-o pe doamna Belamie, pe ...

– Pe Felix?

– Da, dar el nu contează. E vorba de doamna Belamie. A fost bună cu mine; cred că mă place, iar eu mă simt cumplit știind că-i înșel așteptările. Aș vrea să plec de aici, chiar în seara asta, dacă este posibil.

– Nu poți, nu există tren.

– Atunci, mâine dimineață. Nu mai stau. Poți să le spui ce dorești. Spune-le că am rupt logodna, orice.

În clipa aceea, Emma Ford veni în grabă spre ei.

– Vrea să-ți vorbească, miss Brayle. Ar fi bine să te grăbești. Te caută toată lumea.

– Chiar trebuie să mă duc la ea? întrebă Eve.

– Sigur că da, și încă destul de repede.

Asistenta o introduse pe Eve în camera bătrânei, care era rezemată de o grămadă de perne.

– O, bine ai venit, Eve. Restul puteți pleca. Nu vreau niciun medicament, plecați, ați auzit? Unde ai fost, Eve?

– În grădină, cu Lewis.

– O să aveți destul de timp pentru iubire, deși cu nepotul ăsta al meu nu cred că vei avea parte de asta. Nu trebuie să-mi răspunzi. Probabil că ai găsit totuși ceva la el, ceva ce eu nu pot să văd. Sau banii mei te interesează? Așa este? Bătrâna o cercetă cu ochii ei pătrunzători.

– Nu este așa.

– Bine, cum spui tu, zise bătrâna împăciuitor, bătând-o ușor pe mână. Tu știi mai bine. Dar Myrtle este interesată doar de banii mei și te rog să nu mă contrazici. Se și vede stăpână aici. Și ți-a dat cameră la etajul doi! Camera reginei ți-a plăcut?

– E grozavă! recunoscu Eve.

– Confortabilă?

– Foarte.

– Atunci, spune-mi ce-ai făcut toată ziua; n-ai venit să mă vezi!

– Am crezut că veți trimite după mine când veți vrea să mă vedeți.

– Nu trebuie să aștepți să trimit după tine, poți veni oricând, ești binevenită. Ai înotat?

– Da, a fost foarte plăcut.

– Și eu înotam adesea când am venit aici. Toți din jurul meu vor să se asigure că mi-am schimbat testamentul. Mâine vreau să te duci să vezi toată moșia. N-ai văzut-o?

– Nu încă.

– Felix va trebui să ți-o arate. O să-i spun să te conducă peste tot. El cunoaște cel mai bine această moșie. Bătrâna sună imediat clopoțelul aflat la capul ei.

– Cheamă-l pe Felix imediat.

– Acum? Vine oricum la cină deseară.

– Bine, atunci o să vorbesc cu el la cină. Acum pleacă, te rog. Iar tu, Eve, vorbește-mi despre tine. Cu ce te ocupi la Londra? Ai bani?

Eve zâmbi.

– Nu mulți. Muncesc pentru ei. De fapt, acum n-am o slujbă, va trebui să caut una la întoarcere, dar mă tem că nu mă pricep la nimic. Eve realiză că făcuse o greșeală pe care bătrâna o sesiză imediat.

– Asta înseamnă că nu te grăbești să pleci la Londra. Ceilalți se pot întoarce când vor, dar tu mai rămâi. Îmi face plăcere să văd o persoană tânără și plăcută. Cred că zilele astea o să mă dau jos din pat și o să ne plimbăm. Unul din servitori mă va duce cu căruciorul până la mașină. Nu mâine, pentru că te vei duce la fermă, ci poimâine, poate. Vom merge doar noi două, pentru că vreau să-ți cumpăr ceva frumos. Acum, spune-mi: ai vreo rochie frumoasă, vaporoasă și cu dantele?

Eve își aminti, nu fără strângere de inimă, că o sunase de dimineață pe Marcia, să-i trimită câteva rochii. Erau pe

drum deja, dar ar fi sosit după plecarea ei de aici. Nu-i spusese Marciei ce să-i trimită, lăsase la latitudinea ei alegerea; îi spusese doar să fie ceva mai pretențios.

Poate era bine să mai rămână încă o zi. Dar cum să-i explice doamnei Belamie că voia să plece?

– Va fi o idee bună, o să-ți placă. De mult timp n-a mai fost sărbătoare aici. Ia un creion și o hârtie; le găsești acolo pe birou. O să vină multă lume, chiar de la distanță. Nu trebuie să uităm pe nimeni. Trebuie să avem grijă să aibă toți loc aici, în casă. Doamna Hodd se va ocupa de asta. Apoi mai este și orchestra. Pe vremuri, aduceam orchestra de la Truro. Draga mea, presupun că jumătate din cei care obișnuiau să vină sunt morți de acum, dar probabil au nepoți. Mai bine s-o întreb pe Ford, care mai trăiește. Ford, spuse când apăru asistenta, vreau să dau un bal.

Emma Ford o privi, uluită.

– V-ați pierdut mințile?

– Ți se pare o nebunie să vrei să înveselești lumea puțin? Nu te mai împotrivi; m-am hotărât să dau balul și gata. Găsește agenda mea mică și revezi lista cu nume, sună-i și vezi care mai trăiește. Va fi marțea viitoare. Trimite după nepotul meu și miss Mellor.

– V-ați pierdut mințile, repetă asistenta, dar găsi agenda și i-o întinse, după ce schimbă priviri cu Eve.

– Scrie numele astea, Eve, spuse bătrâna și începu să-i dicteze, oferindu-i și detalii picante în timpul acesta.

Sosirea lui Felix opri dictarea. După ce-l puse la curent cu noutatea, el îi spuse:

– Îți va face foarte bine o petrecere sunt sigur.

Doamna Belamie se uită triumfătoare la asistentă.

– Cel puțin, văd pe cineva care are mai multă judecată ca voi.

Felix se schimbase; era îmbrăcat în cămașă albă și frac, părul negru îi era pieptănat cu grijă.

– Te-ai gătit ca un fante, zise doamna Belamie. Vrei s-o impresionezi pe Eve?

Felix o învălui cu o privire ciudată, pe care ea nu putu s-o interpreteze.

– Mă îndoiesc că orice aș face sau spune ar impresiona-o pe miss Brayle.

Eve simți cum roșește.

– Vreau să-i arăți domeniul, mâine. Aranjează cu ea când să vii s-o iei de aici. Doar pe ea. Restul echipei va avea treabă aici, cu mine. Acum, du-te, Eve, aranjează-te pentru cină. Felix, tu rămâi cu mine. Iar tu, Ford, nu te mai agita atâta, mă obosești! Toată lumea așteaptă să mor, dar nu este așa, cel puțin deocamdată.

Capitolul 4

La cină, nu discutară decât despre balul care se apropia.

Lui Victor, Myrtle și Lewis ideea le displăcea, o considerau absurdă. Felix era cu totul dedicat ideii, iar Eve nu zicea nimic.

– Probabil că va trimite invitații la morți, zise Victor.

-Să nu facem greșeli, spuse Felix. Vor veni destui, poate din curiozitate.

– Spunea ceva de un tren special de la Londra...

– Și cum să ajungă aici, când nu se poate merge cu mașina până aici sus?

– Va închiria mașini mai mici ca să aducă invitații.

– Și dacă plouă?Oricum, ideea este absurdă pentru că n-a coborât din pat de câteva săptămâni, iar acum vrea să se gătească și să coboare.

– Petrecerea asta o va însufleți, sunt sigur, spus Felix. Voi, fetelor, v-ați pregătit cele mai frumoase rochii? Tu, Myrtle?

– Eu voi trimite la Londra după ceva adecvat.

– Dar tu, Eve?

– Prietena mea îmi mai trimite niște haine și o să mă descurc, zise Eve. Nu eu sunt importantă la acest bal. În ochii lui Myrtle apăru o lumină răutăcioasă.

– Pe mine mă cunoaște lumea chiar și aici, și întrucât sunt considerată gazda acestui bal, va trebui să mă îmbrac adecvat.

– Am crezut că bătrâna vrea să fie gazda, interveni Felix.

Chiar când erau cu toții laolaltă, Eve remarcă faptul că Felix nu se referea la doamna Belamie ca la bunica sa, deși cu toții știau care este legătura dintre ei și cinau cu el, deci acceptau că este mai mult decât administratorul fermei.

Myrtle roși trecător și-l privi cu ostilitate. Era evident că nu se plăceau.

– Poate o să apară foarte scurt, apoi mă va delega pe mine, ca logodnica lui Victor.

– Pe amândouă? Eve interveni.

– Eu n-aș vrea să fiu într-o situație de acest gen, așa că nu te baza pe mine.

– Nu vorbi prostii, interveni Lewis. Ai aceleași drepturi ca Myrtle, doar ești logodnica mea!

Eve ridică din umeri.

– Nu mă interesează prea mult acest aspect.

Felix schimbă subiectul.

– Am înțeles că dorești să vezi moșia mâine, miss Brayle.

– A fost ideea doamnei Belamie, domnule Welby, spuse Eve întâlnindu-i pentru prima oară privirea.

– Dorința ei este lege pentru mine. La ce oră să vin să te iau mâine, miss?

– Oricând.

– Să zicem la nouă și jumătate? Îți voi aduce și un cal mai blând. Călărești, nu?

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Un măgar ar fi mai potrivit. Am glumit, știu să călăresc.

– Te rog să aduci un cal blând pentru miss Brayle, Felix, interveni Lewis.

– Te asigur că voi avea cea mai mare grijă de iubita ta, Lewis. Ca și cum ar fia mea!

– Vom bea cafeaua pe terasă, Corke, spuse Myrtle cu aerele ei de stăpână a casei.

Servitorul cel bătrân strânse din buze, dar nu făcu niciun comentariu, înclină din cap și-i trase scaunul Evei.

– Eu nu mai rămân la cafea, zise Felix, am multe de făcut. La nouă și jumătate, miss Brayle?

– Voi fi pregătită, spuse Eve.

– Nu-mi plac manierele lui Felix, zise Myrtle după plecarea acestuia. Doar știe care este poziția lui aici... este doar administratorul fermei...

– Este de mulți ani aici... îl scuză Victor.

– Desigur, o să schimbăm situația asta când...

Myrtle se opri, roși, apoi se ocupă de cafea.

Lewis o invită pe Eve la o plimbare prin grădină.

– Lewis, nu mai pot continua așa, zise Eve. Unul din noi trebuie să-i spună adevărul bunicii tale. Să găsim o scuză, să inventăm o ceartă, o despărțire...m-a rugat să stau aici mai mult, știind că nu am o slujbă...

– Te-a invitat să rămâi? Am știut că o să-i faci impresie bună.

– Lewis soluția la care ai recurs este imorală!

– Era singura la care m-am gândit și chiar....

– Lewis, dacă vrei să mă ceri în căsătorie, te rog să te oprești.

Nu suntem îndrăgostiți unul de altul.

– Eu... nu sunt sigur că nu sunt îndrăgostit...

Eve începu să râdă.

– Nu fi prostuț! Sigur că nu ești!

– Ești foarte frumoasă, Eve.

– Dar asta nu este de– ajuns, bodogăni ea, pornind înapoi spre casă.

Eve nu se gândise să-și aducă un costum de călărie așa că dimineața următoare îmbrăcă o pereche de pantaloni și un pulover galben când Felix apăru, aducând un cal de frâu.

– Doar nu vrei s-o urci pe Eve pe spinarea ăstuia? întrebă Lewis.

– De ce nu?

– Voi încerca. Te rog s-o ții bine, domnule Welby. Eve urcă destul de ușor pe cal și porni urmată de Felix.

– A fost o lovitură sub centură pentru Lewis. Pot să-mi permit să te felicit? Eve roși.

– Sevede că ai oarecare experiență, spuse Felix.

– Am mers adesea alături de tatăl meu în lungi plimbări.

– Și acum? Eve nu-i răspunse imediat.

– Tata a murit acum șase luni.

– Și nu te mai simți nicăieri la locul tău?

– Situația s-a schimbat mult. Aveam mulți bani, dar la moartea lui nu mi-a rămas nimic, și ce-i mai rău, este că nu știu să fac nimic.

Felix se gândi că astfel se explica logodna ei precipitată cu Lewis, care și fără banii bunicii sale nu era un om sărac.

Ajunseră la grajduri, iar unul din grăjdari o ajută să descalece, dar Felix o prinse de mijloc și o așeză pe pământ.

– Cred că-ți voi dărui iapa aceasta blândă în ziua în care te vei căsători cu Lewis, spuse Felix. Oricum, eu n-aș putea s-o păstrez.

– Vrei să spui că vei pleca de aici la moartea doamnei Belamie?

– Nu-mi fac iluzii că verii mei mă vor vrea aici. Cred că știi câte ceva despre mine.

Eve roși.

– Da, doamna Belamie mi-a spus câte ceva. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară! Am obținut de la viață mai mult decât ar obține un copil cu ambii părinți. Am avut ce mi-a trebuit, mi s-a permis să cinez în casa cea mare cu familia, după cum ai observat aseară. Apropo, sper că vei avea ceva de îmbrăcat la bal, care să fie pe măsura rochiei lui Myrtle, râse el.

Eve zâmbi.

– Depinde ce-mi trimite prietena mea. Dar nu știu ce se îmbracă pe aici la baluri.

– O, rochii de gală! Este ideea bunicii.

Felix îi arătă toată ferma, animalele, păsările, îi explică pe îndelete particularitățile fiecărei rase, dar deodată Eve îl opri.

– De ce face doamna Belamie diferență între nepoții săi?

– Eu nu sunt la fel, n-am avut tată, nu sunt un Belamie și nu pot avea drept la moștenire.

Felix o invită în casa pe care o împărțea cu mama sa adoptivă, iar cei trei câini ai săi, un labrador, un dalmațian și un lup îi ieșiră în întâmpinare fericiți, sărind să fie mângâiați. Eve simți dintr-o dată de parcă mai fusese în această casă, că se simțea foarte bine în ea, ca în căminul pe care nu-l avusese niciodată. După ce bău cafeaua oferită de Felix, Eve oftă de parcă n-ar mai fi vrut să plece. Cu toate acestea, se ridică și spuse:

– Cred că trebuie să mă întorc acasă.

– A fost o plăcere, miss Brayle.

Ce om ciudat, se gândi ea pe drumul de întoarcere. Putea fi arogant și disprețuitor, dar și foarte apropiat și cald. Oare va ajunge vreodată să-l cunoască?

Eve fu implicată imediat în acea afacere izvorâtă din dorința bătrânei doamne căreia cei din casă îi spuneau bal.

Doamna Belamie organiza evenimentul din pat. Servitorii umblau care încotro, cu diferite ordine. Avea o energie și o voință fantastică. Știa tot ce trebuie făcut, ținea totul sub control.

Emma Ford o supraveghea de aproape, insistând asupra perioadelor de odihnă ale doamnei.

– Lasă-mă în pace, Ford, îi spunea bătrâna. Balul ăsta este un pretext ca să revin la viață.

Eve reuși să-l mai vadă uneori pe Felix, care părea întotdeauna calm și liniștit, dar el nu-i vorbi, fiind ocupat cu diverse probleme.

Myrtle se agita tot timpul, căutând să corespundă ca viitoare stăpână a casei, cu toate că bătrâna doamnă nu o trata diferit de ceilalți ai casei.

Eve fu nevoită să elibereze camera reginei pentru vizitatorii de la Londra, și se trezi într-o cameră mică și întunecată, dar ce putea face? Seara când se ducea la culcare, era atât de obosită, încât nu mai vedea nimic în jur. Sosiră echipe de muncitori să lustruiască podeaua sălii de bal, începură să sosească stive de mâncare și de băutură, iar bucătarii preluară bucătăria, florile în ghivece sau tăiate au fost aranjate peste tot.

Apăru și orchestra, care se adaugă confuziei generale cu repetițiile lor, pe care Eve nu le considera necesare.

După– amiaza începură să sosească invitații, iar Eve fu uluită de numărul mare de oaspeți sosiți cu acel tren special, care au fost transportați până la casă cu ajutorul unor mașini mici închiriate.

În cele din urmă, când sosiră toți invitații au fost nevoiți să transforme camerele de zi în dormitoare, iar Eve s-a retras în cămăruța ei ca să se îmbrace de bal.

– Chiar o să coboare la bal? o întrebă pe asistenta Ford, care o privi nedumerită.

– Asta dacă nu sucombă mai întâi. Dar chiar și dacă ar muri, stafia ei ar veni la bal. Nu te poți odihni măcar o oră, Eve? Nu arăți prea bine. Ești într-o alergătură continuă de câteva zile.

– Voi fi bine; n-aș vrea să lipsesc pentru nimic în lume.

– Ai o rochie frumoasă. Myrtle a început să se pregătească de câteva ore. Are o rochie imitație de piele de șarpe, ceva special.

– Fantastic! O să arate grozav! chicoti Eve.

După ce se îmbrăcă, se privi critic în oglindă. Marcia îi trimisese printre altele o rochie albă pe care nu avusese ocazia s-o îmbrace de la moartea tatălui ei. Era o rochie simplă, pe care doar un croitor de lux știa s-o realizeze. Șifonul subțire se petrecea peste piept, iar când pășea faldurile se desfăceau. Nu purta altceva în afară de șiragul de perle și două inele dăruite de Lewis și de doamna Belamie.

În cele din urmă coborî, iar Lewis, care o căutase din priviri până atunci, se grăbi s-o întâmpine.

– Mă întrebam unde ești. Trebuia să cobori aici prima, ca să întâmpini lumea, nu s-o lași pe Myrtle.

– Myrtle poate să facă asta și chiar îi place, răspunse Eve.

– Dar și tu ești la fel de importantă ca ea, zise el supărat.

– O, Lewis!

– Da, ești.

Myrtle strălucea în rochia ei imitație de piele de șarpe; avea multe bijuterii, diamante, chiar.

Or fi reale? se întrebă Eve. Cele două logodnice se așezară una lângă alta la intrare, să primească oaspeții. Dar curând, Myrtle observă spre dezamăgirea ei că Eve atrăgea privirile în pofida rochiei simple, albe.

– Eve s-a îmbrăcat ca o mireasă, bombăni la urechea lui Victor. Mă întreb dacă lui Lewis îi place comportamentul ei. Văd că dansează cu toți bărbații. Eu voi dansa doar cu tine, Victor.

– Mulțumesc, draga mea, spuse el atent să prindă un moment când Eve era liberă, s-o invite la dans.

Eve nu-și mai amintea de când nu mai fusese atât de fericită și nici nu voia să admită că peste câteva zile toate acestea vor rămâne în urmă, iar ea se va întoarce să-și caute o slujbă.

În timpul unui dans, un partener neatent a călcat-o pe rochie și i-o rupse. Alergă în camera ei și o rugă pe Lucy, una din menajere, să i-o repare.

– Ce păcat, miss Eve, era o rochie atât de frumoasă!

– Nu contează. Nu cred că o voi mai purta vreodată, zise Eve, amintindu-și zilele în care își permitea să renunțe cu mare ușurință la rochiile ei pentru altele noi.

Se opri la poalele scării ca să mai arunce o privire în oglindă, moment în care dădu ochii cu ultima persoană pe care și-ar fi dorit s-o vadă aici, Felix Welby, îmbrăcat într-o ținută impecabilă, potrivită evenimentului.

– Îmi poți acorda onoarea acestui dans? o întrebă el și fără a mai aștepta răspunsul ei, o prinse în brațe și începu să valseze cu ea spre sala de dans.

Eve era furioasă pe el, dar nu putea face nimic. Felix o privi lung și-i spuse:

– Observ că ești furioasă, dar n-are rost s-o ții tot așa.

– Nu știu ce vrei să spui.

– N-are rost să pretinzi că ești jignită. Cum îndrăznesc eu, un oarecare, să țin în brațe logodnica vărului meu, aspirant la averea Belamie? Dar pe moment nu poți scăpa, așa că n-ar fi mai bine să te relaxezi și să te bucuri și tu de acest dans?

Ce putea spune Eve? Dar pe ea n-o reduceau la tăcere cele spuse de Felix, ci faptul că experimenta o nouă senzație și, deși voia să lupte împotriva ei, nu putea. Felix era un partener de dans excelent.

Deodată, el se opri. În fața lor se deschidea galeria de tablouri care se termina într-o altă sală deschisă acum special pentru bal.

Eve nu voia să iasă cu el în sala aceea, dar nici nu avea putere să i se împotrivească.

– Te temi? o întrebă el cu acel zâmbet arogant.

– Nu mă tem, îi răspunse ea, sfidându-l.

Noaptea îi învălui, Eve se înfioră și vru să se întoarcă. Felix continua s-o țină strâns în brațe.

– N-ai de ce te teme, îi spuse el fără acea notă ironică. Ești în siguranță cu mine. N-aș lăsa să ți se întâmple ceva. Te-am adus aici ca să vezi ceva la lumina lunii pentru prima dată. Nu-ți mai este teamă, nu? Sau...

– Nu-mi este, se înfioră ea, simțind cum brațele lui se strâng mai tare pe mijlocul ei. Mai erau câteva trepte până la grădină.

– Unde mergem? șopti ea.

– Nu mergem departe, dar cred că n-ai ajuns acolo până acum. Lumea nu prea vine aici; locul n-are același farmec în timpul zilei.

O luaseră pe o cărăruie pe care ea nu mai umblase, care unduia printre rododendroni și din instinct se strânse mai tare la pieptul lui.

– Nu cred că-mi place, murmură ea.

– O să-ți placă peste puțin timp, promise el, moment în care ajunseră la capătul aleii rododendronilor, iar ea se opri.

Se aflau la capătul unei alei dintre două rânduri de copaci care se arcuiau deasupra capetelor lor, ajungând la marginea unei stânci unde lumina lunii se oglindea în

mare, întinzându-se mult spre orizont. Eve nici nu simți că el îi dăduse drumul.

O urmărea cu o lucire ciudată în priviri. Lumina lunii se filtra printre frunzele copacilor dându-i un aer ireal, cu rochia ei albă și părul aproape argintiu, chipul palid, toate acestea părând să-i dea aerul unei ființe vii care respiră, decât al unei statui. El strânse din pumni spre a-și stăvili dorința puternică de a o atinge, de a o strânge în brațe, iar buzele lui ardeau de dorința de a o săruta și a o aduce complet la viață.

De parcă i-ar fi înțeles gândurile, Eve se întoarse brusc spre el, iar gura cu buze arcuite se întredeschise în așteptarea unui sărut. Eve se mișcă, întinse brațele spre el, în clipa următoare era în brațele lui, iar Felix nu mai rezistă dorinței și o sărută.

– Eve, iubita mea, frumoasa mea... murmură el

Brusc, Eve se smulse din brațele lui și-l privi cu ochii larg deschiși.

– O, Felix! suspină ea.

– La ce te gândești? De cine ți-ai amintit? De Lewis?

– Da.

– Presupun că și eu ar fi trebuit să-mi amintesc de el, dar n-am făcut-o. Nu m-am putut gândi decât la tine, la cât ești de frumoasă. Ar fi trebuit să mă gândesc că ești a lui,că veți fi moștenitorii bătrânei, dar n-am făcut-o.

– Nu mă înțelegi și n-o vei putea face, răspunse ea, întrebându-se dacă era bine să-i spună adevărul.

Se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari înapoi, spre casă.

Capitolul 5

Când se apropie de casă, zări de la distanță figura lui Lewis, care o aștepta îngrijorat pe trepte.

– Unde naiba ai fost, Eve? o întrebă.

Ea abia mai respira, din cauză că alergase o vreme și duse o mână să se agațe de balustrada scărilor.

– Te-am căutat peste tot. Bunica a anunțat că va coborî în sala de bal. Unde ai fost, Eve?

– Am admirat marea; era foarte cald aici, spuse ea uitându-se în urmă, să vadă dacă Felix nu venise după ea.

El o prinse de mână și o trase spre trepte.

– Nu ți-ai găsit momentul potrivit! Trebuia să știi că va coborî și că va vrea să te găsească aici.

Cei care se adunaseră în sala de bal făcură loc lui Lewis și logodnicei sale, crezând că fuseseră împreună la

plimbare, iar Eve respiră ușurată. O zări pe Myrtle în rochia ei strălucitoare, la brațul lui Victor.

Eve luă brațul oferit de el și răsuflă încă o dată ușurată că Myrtle n-o văzuse cu Felix.

Și atunci în scaunul ei cu rotile, împins de Corke, apăru bătrâna doamnă.

Era îmbrăcată în catifea neagră, cu o diademă de diamante pe cap și un colier la gât, cu pietre prețioase și la papucii care încălțau bietele ei picioare de care nu se mai putea folosi.

Lumea exclamă admirativ, deși bătrâna era prea strident machiată.

Corke purtă scaunul cu rotile de-a lungul sălii de bal, iar doamna Belamie înclină capul cu un gest regal la stânga și la dreapta, zâmbind la salutul oaspeților, încântată să constate ce impresie producea apariția ei.

Myrtle și Victor se aflau la dreapta ei, iar Eve îi fu recunoscătoare lui Lewis că n-o plantase la stânga bătrânei.

– Nu vă înghesuiți lângă mine, le spuse bătrâna celor doi. Am venit să văd lumea, de voi m-am săturat, vă văd în fiecare zi. Ești ridicolă în rochia asta, Myrtle. Ce naiba este? Rochie de bal mascat, sau ce altceva? Întruchipezi un șarpe?

Apoi, bătrâna îl văzu pe Lewis.

– Pe cine ascunzi acolo, Lewis? Eve? Vino aici, draga mea, lasă-mă să te văd. Așa trebuie să arate o tânără. Ai o rochie frumoasă, vino aici lângă mine. Nu tu, Lewis, doar Eve. Observ că roșești, fetițo; îmi place să văd asta. Puneți mâna pe brațul scaunului meu.

Eve se trezi mergând la pas cu scaunul cu rotile al bătrânei, cu toate privirile ațintite asupra ei.

După ce făcură turul sălii de bal scaunul a fost oprit într-o mică avanscenă alcătuită în acest scop.

– O să trimit după tine când o să am nevoie, Corke. Nici tu să nu stai lângă mine, Ford, agitându-te ca o găină bolnavă. Invitații vor avea grijă de mine. O, iată-l și pe Felix. Vino și stai lângă mine, Felix, și spune-mi ce-ai mai aflat. Tu, frumoasa mea, du-te și dansează cu Lewis, dar întoarce-te tot aici, îi spuse Evei.

Eve se simți privită și roși, dar nu se uită la el, pentru prima oară mulțumită că se afla sub protecția lui Lewis.

– Te-ai descurcat perfect, îi spuse el, Myrtle a fost desființată.

– Biata Myrtle, doamna Belamie n-a fost prea bună cu ea.

– Myrtle o merită, uite ce rochie a îmbrăcat! Nu-mi imaginez ce vede Victor la ea!

– Dar tu ce vezi la mine? îl întrebă Eve. Eu cred că Victor este îndrăgostit de ea.

Lewis o privi lung.

– Și eu sunt îndrăgostit de tine, Eve.

Ea începu să râdă.

– Nu trebuie să-mi faci complimente. Și pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai călca pe picioare. Rochia a mai fost ruptă o dată!

Eve își dori să nu fie nevoie să se întoarcă lângă scaunul bătrânei, pentru că acolo se afla Felix și orice ar fi spus o încânta pe bătrână, care râdea tot timpul.

El se ridică și-i oferi scaunul Evei, dar bătrâna îl opri.

– Haide, Felix, du-te și dansează cu Eve! Oricum, dansezi mai bine caLewis. Iar tu, Lewis, poțisă mă ții de vorbă dacă dorești, și nu mai face mutra asta pentru că Felix ți-a luat logodnica.

– Abia așteptam să te țin din nou în brațe, spuse Felix. M-ai iertat?

– Pentru lucrurile spuse?

– Nu neapărat pentru vorbe, ci pentru sărutări.

Felix își lipi obrazul de al ei și o strânse în brațe.

Eve nu zise nimic. Cum să-l fi iertat pentru acele senzații inconfundabile?

– Eve, draga mea, n-am putea fi prieteni?

– Cum să fim, când gândești astfel despre mine?

– Poate nu le-am gândit.

– Atunci, de ce le-ai rostit?

– Poate dintr-o dorință de autoapărare. Te vei mărita cu alt bărbat, și chiar dacă n-ar fi așa, eu nu pot intra în cărți. N-am nici măcar un nume pe care să ți-l ofer.

Cum putea ea să-i spună că asta nu conta, că dacă o iubea, nimic altceva nu era important?

Dar, în clipa următoare, el căpătă altă dispoziție.

– Hai să ne distrăm. Mă întreb dacă orchestra asta poate să cânte cha -cha? Tu știi să dansezi ?Ea începu să râdă și răspunse afirmativ, dar el se și dusese să discute cu șeful orchestrei.

Multe cupluri părăsiră ringul de dans, printre care Victor și Myrtle, dar cei mai tineri rămaseră pe ring și începură să danseze. Când muzica se opri, Felix o duse înapoi la doamna Belamie, căreia îi plăcuse dansul și bătea fericită din palme în ritmul muzicii.

– Bravo! Bravo! le spuse bătrâna. Ce mult mi-ar fi plăcut să dansez așa ceva cu ani în urmă! Darunde ai învățat dansul ăsta, Felix?

– Vine de undeva din trecutul meu întunecat, îi răspunse el. Cu muzica asta mă trezesc atunci când îmi iau două trei zile libere și mă duc în oraș; dar nu l-am dansat cu nimeni așa de bine cum am făcut-o cu Eve. Ar trebui să-l înveți pe Lewis ritmurile latino-americane!

– Nu cred că ar aprecia asta în mod deosebit, replică Eve, pufnind în râs.

– Copii, cred că am stat destul aici. Singurul loc pentru o bătrână imposibilă ca mine este patul. Caută-l pe Corke și trimite-l la mine, Felix, te rog.

– Dar te pot duce chiar eu, doamnă, se oferi Felix.

– Foarte bine; le voi spune rămas– bun invitaților mei și le voi mulțumi pentru bucuria pe care mi-au adus-o. Vino cu mine, Eve, draga mea. Restul rămâneți aici; sunt prea bătrână să vă mai suport.

Bătrâna fu scoasă din sala de bal, dar fără zâmbete și urări de bine; era acum doar o bătrână care se retrăgea în patul ei. După ieșirea ei, muzica reîncepu.

În camera ei, Felix o ridică și o puse în pat fără a mai aștepta vreunul din servitori s-o facă.

– Acum puteți pleca amândoi, Ford mă va pregăti pentru noapte. M-am simțit extraordinar de bine. Ford, să nu trimiți mâine după nătărăul ăla de doctor.

Eve o sărută, spunându-i noapte bună. Dar făcu acest lucru în grabă pentru că nu putea suporta ideea că o amăgea pe această bătrână care începuse să-i fie dragă. Va trebui să plece cât mai repede din acest loc, indiferent de consecințe!

După ce plecară din camera bătrânei Felix îi spuse:

– Dacă continui să joci tot așa, averea este a ta. Sărutul de noapte bună a fost o capodoperă. Te felicit.

Eve lăsă ochii în jos.

– Uneori te urăsc pentru ceea ce spui.

– Este mai bine și mai sigur să simți asta față de mine.

– O, acum chiar te urăsc! spuse ea și se depărtă de el.

Lewis o aștepta la poalele scării, părând extrem de încântat de ea.

– Îți mulțumesc, Eve, te-ai purtat grozav.

– Sărută-mă iubitule, îi spuse ea și deși conștientă că Lewis era uluit de cererea ei, se lăsă sărutată, lucru care nu-i făcu nicio plăcere. Iar acum, du-mă te rog la masă, mor de foame.

Lewis o conduse în sală, apoi o lăsă într-un loc sigur pentru a-i aduce mâncare de la bufet.

– Sper că n-o să mori de foame până găsește Lewis ceva de mâncare, auzi vocea luiFelix. Eve roși, dar nu se întoarse spre el. După câteva clipe, îl văzu părăsind casa. Fără să realizeze ce i se întâmpla, Eve simți dorința de a pleca împreună cu el în liniștea casei lui, unde se simțise atât de bine. Ce se întâmpla cu ea? De ce simțea dorința de a fi împreună cu acest bărbat?

Noaptea nu dormi prea bine, și se trezi cam indispusă dimineață. Se duse ca de obicei să privească marea în golful acela mic unde înotase alături de Lewis și Victor. Dar apa era prea rece și nu rămase prea mult timp în apă.

Ieși pe țărm și rămase privind marea. Ce mult îi va lipsi după ce va pleca de aici! Nu-și făcea niciun fel de iluzii. Nu

voia să muncească și să-și accepte cu seninătate condiția, ca multe alte tinere, printre care și Marcia. Singura alternativă rămânea căsătoria cu un tip bogat, probabil cu Philip Shawn, dar simți chiar de la distanța la care se afla, o mare repulsie. Cu toate că-i repetase de multe ori Marciei că nu se va căsători cu el, știa că rămânea acum singura posibilitate. Dar de ce-i repugna Philip acum mai mult ca altădată?

Răspunsul îi veni cu claritate în timp ce stătea singură pe țărmul mării. Era legat de bărbatul care o făcuse să simtă că vrea să fie tot mai aproape de el. Felix Welby.

Nu mai avea sens să-și repete că-l urăște, pentru că el îi arătase ce mult o disprețuiește. Indiferent ce-i va spune Felix de acum, ea își va aminti întotdeauna clipa când s-a aflat în brațele lui, când trupurile și mințile lor s-au contopit, când el i-a spus "draga mea" și “iubito". Își va aminti întotdeauna glasul lui, buzele lui. Își rezemă capul pe genunchi, așa cum stătea la malul mării.

Acum, putea să uite foarte ușor că era uneori atât de urâcios.

La un moment dat, auzind o voce foarte aproape de ea, ridică uimită capul. Credea că este singură.

– Felix!

Iubirea pentru el, care fusese până atunci în gândurile ei, i se auzi în glas.

– Pot să stau lângă tine? o întrebă Felix, așezându-se lângă ea.

– Nu mă așteptam să găsesc pe cineva când am venit aici, îi spuse Felix. N-ar fi trebuit să dormi ceva mai mult în dimineața asta? Sau n-ai putut?

– Nu, n-am dormit prea bine, reuși ea să spună.

– Suntem prieteni, sau ne dușmănim acum?

Felix o privea lung, iar ea simțea cum se topește sub privirile lui.

– Prieteni, reuși să șoptească.

– Atunci, privește-mă când spui asta, dar ea scutură din cap, iar el începu să râdă. Vrei o țigară? De data asta, ea îl privi. Luă două țigări din pachetul oferit de el, le puse pe amândouă în gură, le aprinse și-i puse una și lui între buze.

– Cine te-a învățat să faci asta? o întrebă el. Alt bărbat?

– Tata, răspunse ea, și-i evită din nou privirea.

– Vorbește-mi despre el, Eve.

Ea ezită, apoi începu să-i spună ceea ce nici măcar Marciei nu-i spusese; îi vorbi despre viața minunată pe care o dusese alături de el, despre prietenia dintre ei, despre locurile unde merseseră împreună.

– Oamenii nu l-au înțeles, și l-au condamnat că m-a lăsat fără bani, dar nu se aștepta să moară așa de repede. Nu i-a păsat că nu avea bani, pentru că mai pierduse averea

de câteva ori, dar reușise întotdeauna să facă alți bani. Eu nu-l învinuiesc, n-aș putea s-o fac. Știu că acolo unde se află se gândește doar la mine și la faptul că m-a lăsat săracă. Aș vrea să am posibilitatea de a-l liniști, de a-i spune că mă voi descurca.

Eve realiză ce efect avuseseră vorbele ei asupra lui Felix; că acum îi dăduse ocazia s-o felicite că pusese mâna pe un bărbat care va moșteni o mare avere. Dar, spre uimirea ei, el n-o făcu.

– Da, și eu cred că te vei descurca; ai destul curaj.

– Cred că nu știi mare lucru despre mine, începu Eve, dorindu-și să-i fi putut spune în acel moment cum ajunsese în viața lui Lewis Belamie, dar n-o făcu, iar el schimbă subiectul, vorbindu-i despre munca lui, despre fermă. Eve nu se putu abține să-l întrebe:

– Dacă îți place viața aici, Felix, de ce doamna Belamie nu-ți lasă niște bani? Ar trebui să știe ce-ar însemna asta pentru tine.

– Dacă te gândești că aș fi un cal pe care ai obține un pariu mai mare, ar trebui să te mai gândești, miss. Ține-te de capul lui Lewis. Pe mine nu mă interesează subiectul. Am fost afectat chiar de la început.

Ea sări în picioare.

– Ești un om imposibil! Cum am putea fi prieteni când ai astfel de idei?

Eve se îndreptă nervoasă spre apă și intră în mare.

El o urmări o vreme, apoi observă că avea probleme. Capul îi apărea la suprafața apei, apoidispărea. Din câteva mișcări, ajunse la ea. O prinse în brațele sale puternice și o aduse la țărm.

– Te-am prins! Nu te zbate, ca să nu ne înecăm amândoi. Dacă știai că nu înoți prea bine, nu trebuia să intri în apă, adăugă el.

– Știu să înot, zise ea indignată. Dar am avut un cârcel.

– Ai sărit aiurea de pe stâncă. Aici te afli pe coasta Cornwal.

Felix îi dădu la o parte mâinile și începu să-i maseze mușchii picioarelor.

– Mulțumesc, spuse, fiind totuși indignată de cele întâmplate, dar mai ales de faptul că el venise s-o salveze.

– Puneți papucii, acum; o să te ajut să urci.

– Mă descurc destul de bine, spuse ea, dar el o ridică în brațele sale puternice și o duse spre stânca unde își lăsase rochia de plajă.

Dar Eve nu voia să se despartă astfel de el; de fapt, nu mai voia să se despartă deloc de el. Simțea ceva între ură și ceva mai periculos cum ar fi iubirea, deși era conștientă că ceea ce considera ea dragoste era mai mult un apel la simțurile ei. Niciun bărbat n-o făcuse să simtă asta. Îi era teamă să plece, dar și să rămână.

El îi simți ezitarea și zâmbi.

– Ia micul dejun cu mine.

– Aici?

– Da, l-am adus cu mine. Este unul din beneficiile faptului că nu există nicio femeie care să -mi facă vraiște viața. Este destulă mâncare pentru doi, dacă-ți plac ouăle fierte și cafeaua. Vom avea fiecare câte un ou și jumătate, pâine, unt și cafea din belșug. Bănuiesc că n-ai luat micul dejun.

– Este adevărat, nu l-am luat. Toată lumea a dormit mai târziu astăzi.

El îi turnă cafea.

– Bea tu mai întâi. Acum nu mai poți spune că nu suntem prieteni, dacă am băut din aceeași cană.

Eve îl privi uimită.

– Cum am putea fi prieteni când ai asemenea idei, Felix?

– Poate este din cauză că trebuie să-mi repet mereu că nu ești și nu vei fi niciodată a mea. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt, vrei?

Eve se așeză pe stâncă și începu să mănânce, întrebându-se dacă vor mai fi vreodată prieteni cu atâta ură dar și dragoste între ei, dar era gata să se bucure de felul în care stăteau lucrurile atât cât va putea.

După ce mâncară, el îi oferi o țigară.

O privi așa cum era, cu părul ud, cu stropi de apă în părul lung, pe gene și pe buzele la care nu îndrăznea să se uite prea mult. Buzele ei, chiar și fără machiaj, erau roșii și tentante. Pentru el, un om obișnuit să trăiască în aer liber, fără baluri și petreceri, erau mai tentante acum decât fuseseră la bal, machiate.

Cu greu reuși să-și ia ochii de la ea.

– Întotdeauna ai stat aici? N-ai plecat niciodată în altă parte? îl întrebă.

El încuviință.

– Aici muncesc, Eve.

– Dar nimeni nu muncește tot timpul. N-ai niciodată concediu?

– Aș putea avea, dar bătrâna ar fi foarte uimită dacă l-aș cere. M-a crescut, m-a educat până la un punct, iar acum trebuie s-o răsplătesc.

Eve se întoarse spre el. Chipul lui nu mai exprima amărăciune, acum.

– Nu mi se pare cinstit! Ești nepotul ei! Ce putea să facă altceva decât să aibă grijă de tine?

El zâmbi.

– Putea face multe. De exemplu, să nu mă aducă înapoi în Anglia. Putea să mă dea la o casă de copii în Franța. Mi-a dat un nume, a angajat oameni care să mă crească. Nu mi-a lipsit nimic, oamenii aceia au avut grijă de mine.

– Ca să poată ea obțină o recompensă de la tine?

De data asta, el începu să râdă, amuzat.

– Nu, prefer să-mi achit datoria față de ea.

– Și după ce moare?

– Voi fi liber să încep viața pe cont propriu.

– Fără bani, fără o slujbă?

– Pot obține oricând o slujbă. Am treizeci și doi de ani, sunt sănătos tun, puternic, nu am nevastă sau copii care să depindă de mine. Dar să nu mai discutăm despre asta. Te simți mai bine?

– Da, dar dacă n-ai fi fost cu mine?

– Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că nu te-aș fi scos din minți. Așa este?

– Da.

– Ce-ar fi fost dacă aș fi înotat cu tine, Eve, și am fi ajuns pe o insulă nedescoperită, un regat cu un rege și o regină fără supuși?

Eve își desprinse cu greu privirea de ochii lui albaștri ironici, în care citea trădare și fantezie absurdă, dar mai citea și altceva. Nu putea da glas celor ce simțea. Inima îi bătea ciudat, necontrolat.

– Ce zici, Eve? Dacă am fi descoperit insula aceea? Știi ce aș fi făcut cu tine?

Ea scutură din cap, deși știa prea bine.

– Aș fi făcut dragoste cu tine, iubito.

Oricum, nu vei ști niciodată ce este dragostea adevărată, pentru că te vei mărita cu Lewis! Păcat!

Dacă n-ar fi citit acea notă ironică în privirea lui, Eve i-ar fi ajuns în brațe, mărturisindu-i adevărul despre relația ei cu Lewis. Furioasă, roșie la față, sări în picioare.

– O, cred că nu te voi înțelege niciodată!

– Nici eu pe tine, iubito. Nu poți afirma că ești îndrăgostită de el, de mine nici atât...

Eve îl întrerupse. Ar fi vrut să-l lovească, să-i șteargă acel zâmbet atotștiutor de pe chip. Dar la ce-ar fi foslosit să facă uz de slabele ei puteri împotriva lui?

– De ce nu l-aș iubi pe Lewis? Este diferit de tine, blând, gentil, un bărbat cu judecată și...nu este doar un...

– Doar o brută care poate face uz doar de puterea sa?

– Marele tău defect este că te vezi ca singurul gen de bărbat pe care-l admiră femeile.

– Nici vorbă! Și nici nu aștept să fiu admirat, așa că s-o lăsăm așa, vrei? Adică, ești îndrăgostită de Lewis.

– Da, răspunse ea, apoi se întoarse și începu să urce stânca fără să se oprească până când ajunse în vârf și nu-l mai văzu.

După ce Eve dispăru, Felix rămase cu privirea ațintită asupra mării, fără obișnuitul lui zâmbet.

Era pentru prima oară în viața lui când o femeie îi invada toate gândurile; era femeia care urma să se mărite

cu vărul lui de dragul averii bunicii lor, nu din alte considerente.

Ar fi trebuit s-o dispreţuiască pentru ceea ce făcea, exact cum pretindea că face, dar nu putea.

Lucrul acesta îi apăruse foarte clar în minte în clipa în care o văzuse dispărând în apă, când se aruncase s-o salveze. Ar fi făcut asta pentru orice altă femeie, pentru orice bărbat, dar în clipa aceeaîi devenise foarte clar faptul că era îndrăgostit de ea.

Viaţa lui se desfăşurase până în acel moment fără iubire. Mama nu-i fusese alături să-l iubească, tatăl nu se interesase niciodată de el. Părinţii adoptivi fuseseră buni cu el, dar nu-i dovediseră afecţiune, iar când la o vârstă aflase despre relaţia cu bătrâna doamnă Belamie, acea fiinţă distantă şi austeră, el n-a putut decât să-i fie recunoscător, nicidecum s-o iubească.

La şcoală nu avusese prieteni, ştiind că nu avea un cămin adevărat sau o familie, conştient că faţă de el colegii nu puteau simţi decât milă. De aceea devenise foarte arogant şi independent. Şi-ar fi putut face mulţi prieteni, pentru că învăţa bine şi se descurca onorabil pe terenul de sport, dar refuzase orice ofertă de amiciţie, şi în timpul liber muncise la fermă.

Animalele fuseseră prietenii lui, lor le dăruise afecţiunea sa şi nu se considerase niciodată singur.

Îngrijea animalele, în special pe cele bolnave, și i-ar fi plăcut să devină medic veterinar, dar nu destăinuise dorința asta nimănui, conștient că ar fi fost în zadar s-o facă. Ar fi însemnat mulți ani de studiu, ani în care să fie întreținut de doamna Belamie, care îi spusese deja că după terminarea școlii va trebui să înceapă să se achite de datoria față de ea.

Era aproape un copil când a fost adus la fermă, ca ajutor al administratorului, iar la douăzeci de ani preluase toată responsabilitatea domeniului asupra sa.

Viața lui devenise mai singuratică decât atunci când fusese cu părinții adoptivi, dar asta nu-l deranjase prea mult. Își cunoscuse verii, dar niciunul nu-i făcuse impresie bună. Se ducea des la Weir House pentru că trebuia să discute cu bunica sa problemele administrative ale fermei.

Atitudinea față de bătrâna sa bunică se transformase în ani într-o prietenie, deși ea îi spusese foarte clar că nu va moșteni nimic de pe urma ei.

El se obișnuise cu ideea că așa trebuie să fie și că trebuia să-i răsplătească bunătatea pe care i-o arătase. Și pentru că se înțelegeau bine, prietenia lor crescuse. El era singurul care nu aștepta nimic de la ea, după decesul ei.

S-ar fi putut căsători foarte ușor. Multe dintre fetele din sat puseseră ochii pe el; era prietenos cu toate, dar nu acorda atenție deosebită niciuneia.

O dată, doamna Belamie îi vorbise pe această temă.

– Mă mir că nu-ți găsești o nevastă, Felix. Știu că nu-ți ofer prea mulți bani, dar dacă ți-ai găsi o nevastă potrivită, poate ți-aș da mai mult, iar ea te-ar ajuta cu ferma, ar face untul, smântâna și altele.

El zâmbise ușor.

– Să mă plătești ca s-o întreții, nu? Pe lângă faptul că nu-mi place niciuna de pe aici, nu mi-ar plăcea să lucreze cu mine. Aș vrea să fie mai mult sau mai puțin decorativă.

Bătrâna îl privise lung;

– Te crezi prea bun pentru fetele din sat?

– Nici vorbă. Multe din ele sunt mai bune decât mine. Dar eu nici măcar un nume nu pot să le ofer.

– Te deranjează asta? Ți-ar plăcea să te numești Belamie?

– Nu! exclamă Felix, aș fi asociat cu ideea de moștenire de avere. Sunt mulțumit cu numele Welby, dar n-are rost să-l ofer niciunei femei.

Dar ce-ar fi zis acum bătrâna lui așa-zis bunică dacă ar fi știut că-și dorea să se poată căsători cu o femeie care urma să fie soția vărului său?

Capitolul 6

Când se întoarse acasă, Eve îi găsi pe cei doi frați și pe Myrtle discutând aprins, și pentru prima oară Lewis n-o întrebă unde fusese, fiind evident plăcut impresionat de apariția ei.

– Bine c-ai apărut, Eve! Vreau să-ți vorbesc, în timp ce iei micul dejun. Dacă dorești, ți-l trimit în cameră.

– Nu vreau micul dejun, am mâncat ceva pe plajă. Ce vrei să-mi spui?

El o luă de braț și-i spuse cu un aer misterios:

– Este vorba despre bunica. Am crezut toți că va dormi mai mult de dimineață. Dar ea s-a trezit devreme și a trimis după avocatul ei, Pawnsford. Cred că-ți imaginezi ce urmează.

– Lewis, eu vreau în continuare să mă întorc la Londra.

– Nu poți, Eve. Fii rațională!

– N-am fost când am consimțit la proiectul tău; numai Dumnezeu știe de ce am fost de acord. Cred că mi-am pierdut mințile! Plec chiar astăzi la Londra, Lewis. Dacă nu-mi găsești o mașină, plec pe jos.

– Zece mile până la Helston? Ți-ai pierdut mințile? Nu strica totul tocmai acum la sfârșit. Știi ce impresie bună i-ai făcut bunicii.

– Lewis, n-am știut că va fi așa. Tu nu mi-ai spus mare lucru, iar eu mi-am făcut o altă idee despre ea. Acum, după ce am cunoscut-o, nu mai pot face parte din schema ta de a o înșela. Vreau să plec.

Dar în clipa aceea intră Emma Ford, căutând-o din priviri.

– Miss Brayle, bine că te găsesc. Doamna Belamie vrea să-ți vorbească, acum. Grăbește-te. Este ca pisica printre porumbei. Se pare că ești singura care o poate potoli.

Eve îl privi frustrată pe Lewis, care o împinse spre ușă.

– Sigur că trebuie să te duci la ea.

– Intră imediat, pare furioasă, îi mai spuse asistenta.

– O, bine că te-au găsit Eve, exclamă doamna Belamie. Vino mai aproape, să te văd. Ai înotat, nu? Cu cine ai fost?

Eve fu desigur tentată s-o mintă, dar realiză că n-o putea fac; o mințise destul.

– La început singură, apoi a apărut Felix Welby.

– Cum te împaci cu el? Îți place?

Eve ar fi preferat să nu răspundă la această întrebare.

– Nu; îmi displace chiar.

Doamna Belamie începu să râdă.

– Nu este cazul să fii așa de violentă; și eu simt asta uneori față de el. Este un tip destul de dur. Te-am chemat să-ți spun că vreau să stai aici cu mine câteva zile. Ceilalți pot pleca. Acum că l-au văzut pe Pawnsford. Știu că am trimis după el?

– Da, zise Eve.

– Am vrut să știe, chicoti bătrâna, ca să plece liniștiți. Te rog să stai aici. N-ai o slujbă, așa că nu văd de ce n-ai sta aici, ca să mai înveselești o biată bătrână. Îmi face plăcere să te am în preajmă. Ești o tânără foarte drăguță, peste așteptările mele. Acum, du-te și spune-le celorlalți că pot să plece, iar tu schimbă-te și vino înapoi.

Eve vru să protesteze, dar Emma Ford se îndreptă spre ea, o prinse de umeri și practic o scoase din încăpere. Și acum? Nu voia să rămână.

Trebuia să plece cu Lewis și Victor; trebuia să pună capăt acestei situații ciudate, dar se lăsase deja impresionată de ceva din vocea bătrânei, din felul în care-i spusese că trebuie să rămână cu ea.

Poate ar fi bine să mai rămână o zi sau două după plecarea celorlalți. Ar avea ocazia să pună lucrurile la

punct, să mărturisească ce făcuse, iar după aceea o va lăsa pe doamna Belamie să decidă.

Se îmbrăcă încet, sperând că atunci când va coborî restul invitaților va fi plecat deja. Cămăruța în care se afla acum avea ferestrele spre spatele casei și putea auzi cum plecau tot felul de mașini care-i duceau până la Helston, se cărau valize se spunea rămas-bun.

Myrtle se afla desigur în mijlocul invitaților în numele doamnei Belamie, și se bucura de această postură. Era îmbrăcată într-o rochie elegantă bej care nu-i venea bine de loc; Nu avea bun-gust deloc, biata de ea!

Probabil că astăzi Myrtle se va convinge că este logodnica agreată și că va moșteni toți banii bătrânei. După ce Eve va părăsi această casă, Lewis va putea face ce va dori, în privința lodognicei sale. Ea nu va mai reveni niciodată aici!

După ce plecă și ultima mașină, Eve coborî.

Îi găsi pe cei trei discutând aprins.

– Dacă voi fi eu moștenitorul acestui domeniu, îl voi vinde, desigur.

Cine ar vrea să trăiască aici?

– Eu nu l-aș vinde, îl opri Myrtle, dar aș construi drumuri bune, ca să nu ne stricăm mașinile. Invitații noștri vor scăpa de corvoada de a trebui să urce pe jos sau să folosească mașini închiriate.

Eve rămase ascultânddiscuțiile despre clipa în care bunica lor nu va mai fi; doar Lewis păru brusc afectat de tăcerea ei.

– Nu cred că Eve ar vrea să trăiască aici, nu-i așa, draga mea?

– Nu se gândește niciunul din voi la doamna Belamie? Sau vă interesează doar ce vă va lăsa? Eu aș vrea ca ea să trăiască. De ce n-ar mai trăi? Îi place viața. Uitați-vă cum a fost aseară la bal! Mi se pare o mârșăvie să discutați despre bunurile ei atâta vreme cât este în viață.

– Foarte bine le-ai zis! auzi o voce din spatele ei. Toți se întoarseră să-l privească pe Felix. Cum este bătrâna după balul de azi-noapte? Nu așa cum ați vrea voi probabil s-o vedeți.

Toți cu excepția Evei, desigur.

– Noi n-am văzut-o azi-dimineață, începu Myrtle.

– Dar Evea văzut-o, nu, draga mea? o întrebă Lewis cu mândrie în glas.

– Se simțea foarte bine, le răspunse Eve roșind și refuzând să-l privească pe Felix.

– Splendid, zise el cu un zâmbet. Este cineva acum cu ea sau pot urca eu?

– Este Pawnsford, răspunse Victor.

– Să presupun că asta vă face fericiți sau vă îngrijorează? întrebă Felix.

Înainte ca vreunul să apuce să-i răspundă, ieși o menajeră cu un bilet pentru Victor pe care acesta îl deschise repede.

– Este de la ea, le spuse el. Scris de Ford, desigur. Spune că putem să plecăm astăzi și să rămână doar Eve.

– De ce? exclamă Myrtle indignată. Probabil voi, bărbații, vreți să vă duceți la birou, dar dacă Eve rămâne, voi rămâne și eu. Trebuie să fie cineva în casă să se ocupe de invitați, adăugă ea.

– Aș vrea să plec și eu spuse Eve.

– Eu n-aș face-o dacă aș fi în locul tău, i se adresă Lewis.

– De ce n-o lași să meargă? sugeră Felix, aprinzându-și o țigară.

Myrtle părăsi încăperea foarte indignată dar se întoarse imediat.

– Pawnsford este încă la ea, dar Ford a spus că doamna Belamie dorește ca eu să plec, iar Eve să rămână. Nu vrea nici măcar să ne luăm rămas-bun de la ea.

– Am putea găsi vreo mașină până la Helston? întrebă Lewis. Oricum, trebuie să discutăm înainte de plecare, Eve.

– Dacă vrei să-mi ceri să-mi folosesc influența pe care o am asupra bunicii tale ca să-ți lase casa, ar fi bine să-ți oprești cuvintele Lewis. Refuz s-o fac. De fapt, ea discută acum testamentul cu avocatul.

– Este doar o schiță.

– N-o să fac nimic, Lewis. Eu nu vreau ca bătrâna să moară, așa cum faci tu, Victor și Myrtle.

– Eve, vreau să-ți spun ceva. Este vorba de ... bani.

– Numai la asta vă gândiți? exclamă ea.

– Nu este vorba de banii bunicii, ci de banii tăi. Dacă vei sta aici vei avea nevoie. Lasă-mă să...

– Lewis, doar nu vrei să-mi oferi bani?

– Știu că nu prea ai.

– Te rog, oprește-te! Am înțeles ce vrei să spui și te asigur că n-am nevoie imediat de bani. Oricum, am biletul de întoarcere.

– Eve... Te-ai purtat extrem de decent... în situația asta. Știu că nu vrei să accepți bani, deși nu suntem logodiți. N-aș fi vrut să mă însor, pentru că femeile n-au însemnat niciodată mare lucru pentru mine, dar dacă bunica îmi lasă casa, o să mă însor cu tine, Eve.

Eve îl privi cu stupefacție, apoi izbucni în hohote de râs.

– O, Lewis!

El era roșu de indignare.

– Nu înțeleg ce te amuză așa de tare. Ți-am făcut o propunere foarte onorabilă de căsătorie...

– Nu vezi cât de amuzant ești?

– Îmi pare rău că așa vezi propunerea mea...

– Lewis, tu nu vrei să te însori cu mine mai mult decât aș vrea eu să mă mărit cu tine! Îmi pare rău că am râs de propunerea ta. Dar tu vrei banii bunicii tale mai întâi.

– Fără banii ei n-aș putea să mă însor vreodată, spuse el, vădit afectat.

Eve se ridică și-i puse o mână pe braț, în dorința de a-l consola.

– Să uităm cele spuse. Sunt onorată că ai vrut să mergi până la a mă lua de nevastă pentru a-mi răsplăti serviciul făcut, dar sacrificiul tău nu este necesar. Crede-mă, Lewis, când voi putea pleca de aici, voi da uitării toată afacerea asta și nu voi mai vrea să aud de tine. De niciunul din voi.

Dacă Victor o invidia că era preferata doamnei Belamie, Myrtle o ura de-a dreptul.

– Tu n-o cunoști pe doamna Belamie așa cum o cunoaștem noi și nu te-ai simți așa de bine dacă n-ai fi recurs la stratageme pentru a ajunge în grațiile ei. De fapt, să nu crezi că te place, ci se distrează pe seama celor ca tine.

– Draga mea, spuse Eve foarte calm, nu prea are cu ce să se distreze la vârsta ei, și dacă-i fac un serviciu oferindu-i o temă de distracție, este meritul meu.

– Așadar ai vrea să rămâi permanent la Weir House?

Felix, care până atunci nu intervenise în discuția lor, spuse:

– Myrtle vrea să spună că atunci când ea și Victor se vor căsători, tu nu vei mai avea ce căuta aici. Ar fi mai bine să-ți păstrezi vorbele pentru tine Myrtle. Chiar dacă Even-are vreun drept aici,multă lume o place.

Eve îl privi lung.

– Nu-ți face probleme, Myrtle; te asigur că după această vizită nu voi mai veni aici.

Myrtle oftă ușurată, dându-și ochii peste cap, apoi plecă spre casă.

– Vino, Victor. Ar fi mai bine să ne pregătim de plecare, dacă nu suntem bineveniți aici.

Felix îi oferi un scaun Evei.

– Myrtle este invidioasă.

– Iar tu te bucuri să-i vezi pe toți învrăjbiți?

– Locul meu este în public, dar tu ești una din participante. Păcat că nu poți sta cu mine pe margine, ca să comentăm.

– Ce te face să crezi că vreau să mă implic?

– Doar ești logodită cu Lewis!

La tonul ironic pe care rostise acestea, ea roși furioasă, apoi, fiind o ființă rațională, realiză că probabil așa o vedea, deși trebuia să fie evident pentru el că nu era câtuși de puțin îndrăgostită de Lewis. Numai dacă i-ar putea spune adevărul! Dar ce ar crede despre ea că acceptase acest rol pentru o sută de lire? Numai dacă i-ar putea

înapoia lui Lewis și să uite totul! Dar de unde să ia o sută de lire? Iar dacă-i va mărturisi lui Felix, îl va putea face să înțeleagă de ce acceptase?

Privind în urmă, nu mai putea să înțeleagă cum se transformase atât de repede. De ce se schimbase, dar mai ales de ce se schimbase irevocabil? Încă mai dorea toate lucrurile pe care le dorise înainte, dar nu la un preț așa de mare.

– Lewis a încercat să te grăbească să vă căsătoriți? S-ar fi simțit mai sigur decât să fie doar logodit.

– Este o problemă care te preocupă?

– Până la un punct, da. Vezi tu, dacă Victor și Myrtle voi fi aleșii, vor trăi aici ca stăpânii acestui domeniu și voi putea rămâne aici în condițiile impuse de ei. Dacă Lewis va fi cel câștigător, va vinde și...eu nu mai am cum să rămân aici.

– De ce nu?

– Cu tine aici? veni întrebarea lui, iar ea pentru prima oară fu fericită de apariția lui Lewis.

– Trebuie să plecăm dacă vrem să prindem ultimul tren. N-ai ceva mai bun de făcut decât să pierzi vremea pe aici, Felix?

– Mii de lucruri, dragă vere Lewis, dar mi s-a părut normal să grăbesc plecarea vizitatorilor, zise Felix cu un zâmbet ironic.

– Nu suntem invitații tăi, ripostă Lewis, iar celălalt plecă, ridicând din umeri zâmbind.

– Am înțeles; vrei să-ți iei un rămas-bun mai călduros de la logodnica ta în intimitate. Rămas– bun, Eve.

După plecarea lui Felix, Lewis o preveni pe Eve:

– Sper să nu te vezi prea des cu el după plecarea noastră.

– Nu voi avea ocazia.

Victor își luă un rămas-bun formal de la ea, dar Myrtle nici măcar nu-și mai ascunse invidia și ostilitatea. Lewis îi dădu chiar un sărut pe obraz cu buzele lui subțiri și reci, iar ea abia așteptă plecarea lor ca să se ducă în camera ei, acum când își putea relua camera reginei, unde servitoarele îi readuseseră lucrurile.

Când coborî la masă, descoperi că pe terasă erau două tacâmuri.

– Domnul Pawnsford este încă aici? îl întrebă pe Corke.

– Nu, miss Eve, avocatul a plecat de mult, îl auzi pe Felix. M-am gândit că nu vei vrea să mănânci singură și am venit să-ți țin companie.

– Ce te face să crezi asta?

– N-am vrut să te las să reflectezi în singurătate, acum când ești fără prețiosul tău logodnic, spuse Felix cu același zâmbet imperturbabil, căruia Eve găsi că-i este greu să nu-i răspundă. Felix era o persoană imposibilă. Chiar

trebuie să discutăm mereu în contradictoriu, Eve? Nu ne putem preface că suntem prieteni?

– Dacă trebuie.... dar ar fi fost bine să aștepți să fii invitat.

– Am primit o invitație din partea bunicii, de fapt un ordin. În timpul mesei, el vorbi cam tot timpul, mai ales despre relația sa cu doamna Belamie.

La sfârșitul mesei, Felix se ridică să se uite la cer.

– Se simte briza, cred că mă duc pe mare.

– N-ai altceva de făcut?

– Este ziua mea scurtă. Îmi iau liber când se poate. Ai fost vreodată cu barca? Una cu pânze, vreau să spun. Vrei să vii?

– M-ar putea chema doamna Belamie.

– Pot merge eu s-o întreb dacă are nevoie de tine. Doar nu te temi de ea? N-ar putea suporta asta. Este motivul pentru care nu-și iubește nepoții legitimi. Mie nu mi-e frică de ea și n-ar trebui să-ți fie nici ție.

– Nu cred că-mi este teamă de ea, murmură Eve, nu mi-a dat niciodată vreun motiv să-mi fie, dar... sunt musafirul ei. Nu pot pleca fără să las vorbă.

Felix găsi în buzunar un plic pe care scrise câteva cuvinte și i-l întinse lui Corke.

– Te rog, trimite-i-l doamnei Belamie, da? Și spune că aștept răspuns.

– Ce-ai scris în biletul acela? îl întrebă Eve.

– Am întrebat dacă are nevoie de tine pentru că vreau să te duc cu barca. Știi ceva despre bărcile cu pânze?

– Da, știu câte ceva; tata era pasionat de ele.

Felix o privi lung.

– Îți lipsește mult, nu? Trebuie să te obișnuiești cu pierderea asta, viața trebuie să continue.

Ea încuviință și câteva lacrimi îi apărură în colțul ochilor.

– Am fost foarte apropiați. Nici n-am realizat cât mi-am iubit tatăl până l-am pierdut. Știu că trebuie să depășesc acest moment și voi reuși cu timpul, dar de fiecare dată când fac un lucru pe care l-am făcut doar în compania lui, cum ar fi acum mersul cu barca, amintirile revin cu și mai multă putere. De când am venit aici, m-am simțit la fel ca atunci când trăia tata; am dus o viață pe picior mare. Cred că de fapt asta m-a tentat să vin aici, dar n-ar fi trebuit s-o fac. Nu mai pot duce o astfel de viață. Trebuie să-mi câștig existența, deși până acum n-am prea avut succes în găsirea unei slujbe.

Felix o privea ușor nedumerit, încercând să înțeleagă logodna ei cu Belamie. Mai era ceva ce Eve nu spunea? Fusese o fată crescută într-o atmosferă de lux rămasă brusc singură, fără bani, dar de ce-l alesese tocmai pe Lewis Belamie?

În clipa aceea, se întoarse una din menajere cu răspunsul la biletul trimis de el.

– Miss Ford spune că Madame se odihnește, dar când se va trezi o să-i spună că miss Brayle a plecat cu barca.

– Foarte bine. Vrei să te schimbi? o întrebă Felix.

– Da, cred că ar fi mai potrivită o pereche de pantaloni și un pulover.

– Te aștept. Am venit cu mașina mea veche de un secol, dar care mai poate urca dealul.

Eve nu întârzie mult și reveni bine dispusă dovedindu-se un bun tovarăș de echipă, știind ce avea de făcut.

– O, ce mult îmi place! strigă când reușiră să ridice pânzele.

"O, dar cât de mult îmi placi tu", ar fi vrut să-i spună el, privind cum râde fericită cu fața stropită de apă, cu buclele argintii desfăcute de vânt, dar ea nici măcar nu-l privea; îl considera nu mai mult decât un tovarăș de aventură pe mare.

După un timp lăsară barca în voie, iar Eve începu să-i povestească despre viața interesantă și colorată dusă alături de tatăl ei, despre locurile unde trăiseră, despre oamenii pe care-i cunoscuseră.

I-l descrise în culori vii pe Richard Brayle lui Felix, cu dragoste și cu admirație.

Lui Felix, care fusese dintotdeauna un singuratic, această relație tată-fiică îi părea perfectă și începu să realizeze ce șoc fusese pentru ea atunci când viața i-l luase.

Abia acum înțelegea oarecum logodna ei cu insipidul LewisBelamie. Nu semăna defel cu tatăl ei, dar probabilcă era un bărbat care-i inspira încredere, devotat muncii sale, care probabil nu-i făcuse avansuri, știind că era nepregătită.

Dar ce credea acum despre Lewis? Acum, ea revenea la viață. Asta era evident. Nu va dori mai mult, ceea ce el nu-i va putea da niciodată?

Soarele începuse să apună și dintr-o dată cerul se întunecă.

– Trebuie să ne grăbim să ne întoarcem. Cred că până ajungem se va porni ploaia. Suntem prieteni, de acum?

Eve îl privi lung. Niciunul n-ar fi vrut ca ziua să se încheie.

– Cred că te vei duce să te schimbi, acum. Ce se va întâmpla după aceea? Mă inviți la masă?

Ea ar fi vrut să-l refuze, nu pentru că nu i-ar fi dorit compania, ci pentru că se comportase bine și voia să fie alături de el.

– Dacă dorești, spuse ea și fugi în casă.

După ce făcu duș și se schimbă cu o rochie de bumbac albă cu un cordon roșu, simplă ca toate rochiile ei, nu era

încă ora mesei, așa că porni pe culoarul care ducea la doamna Belamie. Acolo, în fața ușii, o găsi ca de obicei de Emma Ford, cu care schimbă zâmbete.

– Crezi că aș putea intra un moment? murmură Eve.

– Da, cred că da.

– A venit miss Brayle, spuse după ce deschise ușa pentru ca Eve să poată intra. Vreți s-o vedeți?

– Sigur că da, zise bătrâna. Intră, Eve, și închide ușa. Bine că a plecat Emma și am cu mine pe cineva tânăr și frumos. Ia un scaun și așază-te aici, să te pot vedea, și povestește-mi ce-ai făcut toată ziua.

– Felix a venit la masă și m-a plimbat cu o barcă. Nu v-a spus miss Ford?

– Parcă mi-a bodogănit ceva în acest sens. Ți-a plăcut?

– O, da, foarte mult. Dar a început ploaia și ne-am întors.

– Acum ți-a plăcut Felix?

Era a doua oară că-i punea această întrebare.

– Nu știu, răspunse Eve. Uneori îl urăsc, dar după– amiază ne-am înțeles destul de bine. Are o limbă cam ascuțită.

– Cred că ai impresia că nu sunt dreaptă cu el, nu?

– Nu este problema mea felul în care îl tratați.

– Desigur, nu este, dar probabil ai o opinie. Mă înțeleg bine cu Felix. Știe că nu are niciun drept asupra averii și

nu se așteaptă la nimic. Pentru ceea ce face, îl plătesc. Aș fi putut să-l las în Franța, la un orfelinat, după cum știi.

– Este nepotul dumneavoastră, se aventură Eve.

– Este rușinea fiicei mele, comentă doamna Belamie.

– Nu este vina lui. Nu el a decis să se nască.

– Reprezintă păcatele tatălui și ale mamei sale. Oricum, consider că mi-am făcut datoria față de el.

– Dar și el v-a răsplătit prin felul în care se ocupă de fermă.

Eve se opri rușinată după ce rosti aceste cuvinte, realizând că-i luase cam mult apărarea lui Felix.

– Felix nu are nevoie să-i iei apărarea și nu știu de ce o faci. Nu cu el te vei mărita, ci cu Lewis, deși nu știu cum poți face o astfel de prostie, fată dragă. Dar să nu mai vorbim despre nepoții mei. Vorbește-mi despre tatăl tău, deși nu-mi place că te-a lăsat singură pe lume, fără un ban. Cu toate astea l-ai iubit, nu?

– Mai mult ca orice pe lume.

Emma Ford intră cu mâncarea bătrâneipe tavă.

– O să mai vorbim mâine, draga mea, spuse bătrâna.

Eve zâmbi, aplecându-se să-i sărute obrazul ușor parfumat.

– Noapte bună, doamnă Belamie.

– Noapte bună, copilă.

Capitolul 7

Zilele treceau în liniște și pace. A trecut o săptămână, apoi două, trei și în afară de zilele ploioase vremea frumoasă o ținea pe Eve afară, și ce era mai important, în compania lui Felix.

N-o neglija pe doamna Belamie. Petrecea destul timp cu ea citindu-i ziarele, sau discutând despre viața mondenă, cu care bătrâna nu era de acord.

– Du-te să înoți, draga mea, sau Felix să te plimbe cu barca, nu vreau să-ți petreci timpul cu o bătrână bolnavă și plictisitoare, care bombăne tot timpul. N-ai fixat data căsătoriei?

– Nu, murmură Eve.

Doamna Belamie începu să râdă.

– Nici nu te grăbi s-o faci; mai bine așteaptă până mor.

Eve își aminti de Lewis. Acesta îi scrisese de câteva ori, dar fuseseră scrisori formale. Probabil i le dictase secretarei sale.

Cu Felix începu să se înțeleagă destul de bine.

Într-una din zile, pentru că afară ploua, Eve ajunse din întâmplare în sala de muzică a casei. Nu mai atinsese un pian de la moartea tatălui ei. Richard Brayle avusese sufletul unui muzician, și-i dăduse fiicei sale posibilitatea să învețe, deși conștient că nici ea n-avea prea mult talent.

Eve realiză că n-ar fi putut ajunge o mare pianistă, dar îi făcuse plăcerea tatălui ei.

Fără să realizeze, se așeză în față pianului și începu să cânte Brahms, apoi Beethoven.

Deodată, amintindu-și de tatăl ei, izbucni în lacrimi. Simți însă că nu mai era singură.

– Nu-i nimic, Eve, plângi, dacă asta îți face bine. Nu te aud decât eu, iar eu te înțeleg, iubito.

– Felix, te rog să mă ierți, nu sunt așa de obicei. M-am simțit deodată singură, m-am temut...

– De ce te-ai temut? De viață? I se întâmplă oricui.

Se apropie de ea, o ridică și o prinse în brațele sale puternice. Apoi o sărută ca pe un copil speriat. Dar brusc, ușa se dădu de perete și intră Emma Ford care-i privea răvășită, cu lacrimi în ochi.

– Eve, te-am auzit cântând. Felix, s-a dus!

Chiar acum câteva clipe!

– Bunica? A murit?

Ea încuviință.

– Ai trimis după doctor? Ai grijă de ea, Eve. Poți să suni la doctor? Găsești numărul în agenda bunicii. Apoi, dă-i Emmei un brandy mare.

Felix rămase în casă în noaptea aceea, dar a doua zi Eve îl întrebă:

– N-ar fi mai bine să plec? Nu mai am ce face aici.

– Te rog să rămâi. L-am anunțat pe Pawnsford, dar sunt multe de făcut, telegrame de trimis, la Victor și Lewis, și la celelalte rude. Vrei să te ocupi tu de asta? Apoi, trebuie să dăm ferparul în ziare.

– Ești sigur că vrei să rămân aici, Felix?

– Sigur că da! Doar ești logodnica lui Lewis și posibila moștenitoare a averii, trebuie să fii aici la adunarea vulturilor. A doua zi, sosiră cei doi frați, însoțiți desigur de Myrtle, care vru să preia imediat controlul.

– Va trebui să te muți imediat din camera reginei, Eve, îi spuse.

– Nici vorbă, Myrtle. Eve rămâne acolo. Este la fel de importantă ca și tine, ca viitoarea mea soție.

– Dar eu nu stau într-o cameră ca aceea, sări Myrtle.

– O, ce mai contează, zise Eve. Sigur că mă voi muta unde dorești, Myrtle. O voi face chiar acum.

Pentru mine nu contează unde voi dormi o zi sau două. După funeralii mă întorc la Londra.

– De ce nu porți inelul pe care ți l-am dăruit? o întrebă el brusc.

– Ți-am spus că voi participa la șarada asta până voi pleca din această casă, apoi ți-l înapoiez.

– Eve, ți-am propus să te măriți cu mine.

– Presupun că ar trebui să apreciez bunătatea ta. Știi ceva de testament? Scrie acolo vreo condiție că trebuie să fii însurat? Pentru că răspunsul meu este și va rămâne" nu".

– Nu știu nimic de condiții, Eve, dar sunt îndrăgostit de tineși chiar vreau să mă însor cu tine.

Nu-ți pasă niciun pic de mine?

Eve deveni foarte gravă.

– Când mă voi căsători, Lewis, voi cere foarte mult de la soțul meu. Te rog să terminăm acum, Lewis, ceea ce pretinzi tu că este între noi. Îmi pare rău că am intrat în acest joc. Asta este tot ce pot spune.

La cină mâncară în liniște, cu toate că Myrtle continua să facă planuri. Eve nu putea să privească fără să i se facă rău rochia neagră și banderolele negre ale celor doi frați. Imediat ce termină de mâncat, se strecură afară din casă și ajunse din nou pe acea stâncă. Dar altcineva ajunsese acolo înaintea ei. Eve vru să plece, dar el o opri.

– Nu pleca, Eve, spuse Felix. Dacă ai venit aici ca să fii singură, plec.

Ea ezită, apoi înaintă spre el.

– Nu, nu pot continua să mă cert cu tine. Am venit aici să caut liniște.

– De acord, spuse Felix așezându-se alături de ea.

Apoi, ea spuse încet:

– Mă întreb unde este acum? Pe undeva aproape? Este din nou tânără, ce crezi?

– De fapt, n-a îmbătrânit niciodată. Numai trupul ei era uzat de vreme și obosit. Da, cred că este pe aici pe undeva și privește cu interes tot ce se organizează în onoarea ei. Cred că va fi mândră de ce va vedea. S-a cheltuit foarte mult, dar Pawnsford a fost de acord cu mine că nu trebuie să ne pese de bani.

– Cred că ai dreptate; i-a plăcut să fie tratată regește întotdeauna și fiind ultima dată, de ce nu? Doar banii erau ai ei. Apoi, privindu-l lung, îl întrebă: Felix tu în ce crezi?

– Nu știu; cu siguranță, nu în religia ortodoxă în care am fost crescut, ca și tine probabil. În așa numitul progres al lumii am pierdut o mulțime de lucruri care ne-ar fi ajutat în viață; credința în viața după moarte, reîntâlnirea cu prietenii și părinții. Probabil că am trecut prin multe așa cum spune bătrânul Omar "am ajuns la aceleași uși, indiferent unde m-am dus". Biserica de astăzi nu are

răspunsuri la întrebările noastre; probabil că tot mai mulți oameni așteaptă lămuriri de la stele. Toate bisericile oferă simbolul unui om răstignit pe cruce, care pe mine m-a oripilat întotdeauna. Copil fiind, nu-mi plăcea să merg la biserică și mă sustrăgeam ori de câte ori era posibil.

***

În cele din urmă veni și momentul deschiderii și citirii testamentului de către Pawnsford. Victor, logodnica sa și Lewis se așezaseră în față, dar Eve rămase undeva în spate, nefiind interesată. Felix stătea lângă ușă, alături de servitori, fiind ultimul care intrase în încăpere.

Începu cu o listă de nume printre care și al Evei Brayle căreia îi lăsa cinci sute de lire, cu condiția să rămână la Weir House încă șase luni după moartea doamnei Belamie. Mai erau niște sume generoase lăsate Emmei Ford și lui Corke, care nu se putu abține și izbucni în lacrimi. Fiecare servitor, indiferent cât de umil, fusese menționat cu numele întreg și primise câte o sumă de bani. Felix primea casa în care locuia și cinci sute de lire. Fiecare dintre nepoți primea cinci sute de lire, iar Myrtle primi zece lire, să-și cumpere o rochie potrivită de doliu.

Domeniul și restul averii erau lăsate în fidusiune, pentru a fi executat conform unei clauze secrete.

Toți erau uluiți, cu excepția avocatului cu chip grav și a familiei; toți, cu excepția lui Felix erau dezamăgiți și furioși. Care dintre ei urma să primească averea și domeniul? Oare bătrâna își bătuse joc de ei, după ce-i lăsase să spere atâția ani? Chiar și Felix primise mai mult ca ei.

Întrebări și comentarii răutăcioase i-au fost adresate lui Pawnsford, care le-a răspuns cu dibăcie, de fapt evitând un răspuns categoric. În cele din urmă, i-a chemat deoparte pe cei doi nepoți și pe Felix.

– Am să vă spun ceva în particular; este vorba de clauza secretă a testamentului. Să mergem în fosta cameră a doamnei Belamie, iar Ford va păzi ușa cât vom discuta.

Myrtle, bineînțeles, se grăbi după ei, dar avocatul o opri politicos:

– Îmi pare rău, miss Mellor, dar am primit instrucțiuni precise.

– Desigur, testamentul va fi contestat, pentru că bătrâna după cum se știe nu mai era în toate mințile. Sigur că va fi contestat! I-a lăsat lui Victor, nepotul ei, mizerabila sumă de cinci sute de lire, tot așa cum ți-a lăsat și ție. Și Felix la fel. Știe toată lumea cine este Felix, că nu are dreptul la nimic.

– Nu-l poți învinui pe Felix pentru că s-a născut în acele condiții, murmură Eve, dar Myrtle ieși teatral lăsând-o în compania lui Ford și a lui Corke.

Eve era și ea la fel de uimită de testament, dar mai ales de suma care-i fusese lăsată. Cinci sute de lire era o sumă uluitoare pentru ea. Putea să-i dea înapoi lui Lewis blestemata de sută de lire, pentru care se învoise să participe la această mascaradă. Iar bătrâna îi cerea să rămână pe domeniu încă șase luni. Asta n-o deranja deloc, pentru că rămânea cu Felix.

***

Domnul Pawnsford se așeză la masă, după ce-și ridică tacticos mânecile jachetei și li se adresă:

-După cum știți, domnilor, defuncta mea clientă, doamna Belamie, a fost o femeie deosebită în multe privințe. Dar vreau să vă asigur că era în deplinătatea facultăților mintale. A obținut, de fapt, de la medicul ei un certificat care să-i ateste starea sănătății mintale, anticipând reacțiile domniilor voastre.

– Bine, Pawnsford, dă-i drumul, zise Victor iritat. Nimeni nu vrea să conteste testamentul. Sigur că

zgripțuroaica bătrână era sănătoasă mental. Dă-i drumul! Ce se întâmplă cu banii?

Pawnsford îi privi lung.

– Această clauză privată vă privește pe toți trei, dar în mod deosebit pe dumneata, spuse privindu-l pe Felix. Defuncta mea clientă te recunoaște ca nepot prin acest act, pe dumneata, Felix Welby.

De astăzi, te vei numi Felix Belamie, conform dorinței ei.

Cei doi veri pufniră disprețuitor, uitându-se indignați laFelix, neputând să-și creadă urechilor.

Felix privea undeva în tavan, apoi pufni și el în râs.

– Deci ai făcut-o până la urmă, draga mea? M-ai numit nepotul tău. Îți mulțumesc, bunico.

– Domnule Welby, sunteți atent? Domnule Welby?

Vocea lui Pawnsford îl readuse la realitate, dar tot nu-i venea să creadă ce auzea.

– ... casa, domeniul, banii și tot ce am vor fi ale aceluia dintre nepoții mei care se va căsători în termen de un an de la data morții mele cu numita Evelyn Brayle. Dacă acest lucru nu se petrece în timpul specificat, acțiunile de caritate vor primi tot ce mi-a aparținut pe lumea aceasta.

Se lăsă o liniște ciudată, pe care Felix o întrerupse în cele din urmă pufnind într-un râs sălbatic.

Lewis își recăpătă primul glasul.

– Ei bine, întrucât sunt logodit deja cu Eve, nu văd că ar exista vreo problemă, zise el cu vădită satisfacție.

Dar Victor izbucni furios.

– Dar eu și Myrtle? Este revoltător! Bătrâna era nebună, asta este dovada cea mai convingătoare.

Pawnsford îi privi pe cei doi frați. Pentru prima oară, era teribil de amuzat. Discutase îndelung cu doamna Belamie când făcuse această propunere extraordinară și încercase zadarnic s-o facă să-și schimbe hotărârea.

– Îmi cunosc nepoții, Pawnsford. Nu mă îndoiesc că vor afirma că mi-am pierdut mințile. Am certificat de la doctor, așa că vreau să-mi redactezi testamentul. Nu-mi pare rău decât că nu voi mai fi aici să le văd fețele.

– Dar... se bâlbâi Victor, furios.

– Dragul meu, Victor, este foarte simplu. Ori cu Eve și banii, ori cu Myrtle fără bani, interveni Felix.

– Se pare că uiți că și tu ești implicat, spuse Victor cu obrăznicie.

Felix ridică din umeri.

– În privința mea puteți sta liniștiți, nu aspir la mâna Evei. Sunt foarte mulțumit cu casa și cu banii lăsați de bunica.

– Eu sunt deja logodit cu Eve, iar tu, Victor, cu Myrtle.

– Trebuie să te căsătorești cu ea în decurs de un an, fără ca ea să cunoască motivul! îi reaminti Felix.

Pawnsford se întreba ce gândea Felix de acest testament. Nu părea deloc interesat de bani sau de mâna Evei Brayle.

Între timp, Victor o căută pe Myrtle.

– Trebuie să-ți spun ceva, deși Pawnsford ne-a interzis.

– Despre testament? îl întrebă Myrtle, curioasă.

– Exact. Draga mea, știi că am presupus că bătrâna va face ceva în stilul ei ridicol, caracteristic. Cel care se va căsători în decurs de un an va lua banii.

– Foarte bine; mergem înapoi la Londra, scoatem actele necesare și...

– Stai puțin. Averea o câștigă cel care se căsătorește cu Eve Brayle, fără ca aceasta să cunoască adevăratul motiv. Dacă îl află, banii merg la o organizație de caritate.

Myrtle îl privi îngrozită.

– Cred că bătrâna își pierduse mințile!

– Pawnsford susține că era sănătoasă și în deplinătatea facultăților mintale pentru a încheia un testament. Are certificat medical care atestă asta. Acela care se va căsători în douăsprezece luni de la moartea ei cu Eve Brayle, ia averea și domeniul, desigur.

Myrtle continua să-l privească fără să-i vină să creadă că este adevărat.

– De fapt, i-a lăsat averea Evei.

– Cu condiția să se mărite cu unul din noi.

– Dar ea se mărită cu Lewis!

– N-aș fi așa de sigur. Nu se poartă ca doi îndrăgostiți.

– Poate că ea știe.

– Chiar dacă am putea dovedi asta, tot n-am face nimic, pentru că banii ar merge la organizațiile de caritate.

– N-am auzit ceva mai ridicol în viața mea! exclamă Myrtle. Și cred că dacă încearcă vreunul din noi să conteste testamentul, se întâmplă la fel; banii merg la caritate. N-am vrut să-ți spun, draga mea, dar...

– Ce legătură are cu noi?

– M-am gândit că dacă aș putea s-o conving pe Eve să se mărite cu mine și să divorțeze repede, i-aș lăsa o sumă frumușică și m-aș însura cu tine după aceea.

Myrtle lăsă ochii în jos, dezamăgită.

În felul ei, îl iubea pe Victor și-i cedase tocmai pentru a fi sigură de el.

Dar dacă se însura cu Eve care era frumoasă și mai tânără, Victor se va mai întoarce vreodată la ea?

Dar Myrtle își dorea să fie stăpână la Weir House să pună mâna pe averea bătrânei cu orice preț. Și de fapt, alta era problema ei cea mai arzătoare: avea treizeci și opt de ani, deși mărturisise doar douăzeci și opt. Dacă mai aștepta și nu se căsătorea cu Victor, va avea patruzeci în curând, iar Victor era bărbat și căsătorit cu o femeie foarte tânără și frumoasă!

– Da, cred că te-ai putea căsători cu Eve pentru bani, dragul meu. Dar fără să fie o căsătorie adevărată.

– Ce vrei să spui, Myrtle?

– Fără copii.

– Bănuiesc că după căsătorie pot să-i spun imediat și Eve nu va mai avea niciun fel de relații cu mine, o liniști Victor.

– Da, Victor, nu ne putem permite să pierdem totul, va trebui să te căsătorești cu ea.

Victor o privi lung.

– Desigur, nu mă voi bucura de ceea ce va trebui să fac. Eve nu este genul meu, adăugă el, citind în ochii lui Myrtle că nu era deloc convinsă de ce-i spunea.

– Dragul meu, începu ea prinzându-l după gât cu brațele, ne iubim, nu? Vom continua să ne vedem și după aceea?

– Sigur că da, voi aranja eu cumva. Va trebui însă să înscenăm o ceartă, apoi o despărțire, iar tu să pleci furioasă la Londra ca să mă lași să aranjez cu Eve.

În clipa aceea, niciunul nu se gândi că și Felix era implicat. Felix era mai mare ca ei și era necăsătorit la treizeci și doi de ani.

– Cred că în doi ani voi fi liber și voi avea și averea pe numele meu, spuse grav Victor.

– Doi ani? exclamă Myrtle.

În doi ani, ea va avea patruzeci de ani! Deja regreta.

Între timp, Eve se întâlnise cu Felix.

– Felix, trebuie să afli și tu ca toată lumea că nu mai sunt logodită cu Lewis.

– Mă rog... a fost tot ce-a putut să spună .

– Cât crezi c-ar trebui să mai rămân aici? Stau într-o casă care nu este a mea, servitorii așteaptă ordine de la mine, iar eu nu le pot da pentru că n-am nicio calitate.

– Dacă nu stai, pierzi cei cinci sute de lire, o informă el.

Capitolul 8

După ce Myrtle plecă la Londra anunțând despărțirea de Victor, acesta încercă să fie mai atent cu Eve, încercând să-i facă mici plăceri, până când Eve se gândi că poate Myrtle avusese dreptate acuzând-o că din cauza ei Victor n-o mai iubește. Oare Victor se îndrăgostise de ea, așa cum făcuse și Lewis? Nu era genul de fată care să-și imagineze că orice bărbat se putea îndrăgosti de ea, dar atenția pe care i-o acordau cei doi frați devenea stânjenitoare. Își dorea tot mai mult să poată pleca la Londra.

Întâlnindu-l ca din întâmplare pe Victor, îi spuse:

– Îmi pare rău că te-ai despărțit de Myrtle. Nu se mai poate face nimic ca să vă împăcați?

– Nu, am fost amândoi de acord.

– Ești sigur? Myrtle părea afectată.

– Și mie îmi pare rău că a luat-o așa, dar era singura cale. Nu mai țin la Myrtle deloc și mi s-a părut normal să-i spun asta. Sunt teribil de îndrăgostit de tine, Eve.

– Cred că pentru mine este de-ajuns în seara asta, îngăimă Eve. Aș vrea să rămân singură, dacă nu te superi.

Victor își spuse că făcuse o prostie să discute despre Myrtle, așa că plecă, sperând ca dimineață să reia discuția.

Eve răsuflă ușurată și porni spre locul ei preferat, stânca de la malul mării de unde îi plăcea să privească valurile care se spărgeau de țărm.

– Ai reușit să scapi de cei doi urmăritori, Eve? auzi vocea lui Felix.

– Da, am venit să văd marea de aici; niciodată n-am mai văzut-o atât de zbuciumată.

– Dacă vrei, îți voi ține companie.

Felix se așeză pe stâncă alături de ea, deși cu inima strânsă.

Nu-i plăcea să fie lângă ea pe o astfel de vreme, temându-se de ce s-ar putea întâmpla în sufletul lui, de pasiunea care s-ar putea dezlănțui asemenea mării, dar dacă n-ar rămâne cu ea acum, Eve ar fi în pericol.

Eve se întoarse cu fața spre el. El o prinse în brațe, protejându-i fața frumoasă împotriva vântului.

– Știi, Eve... începu el.

– Da? Ce să știu, Felix?

– Că te iubesc, că te-am iubit de cum te-am văzut prima dată aici, că te voi iubi întotdeauna...Felix o sărută.

După ce sărutul lor încetă, Felix n-o lăsă să-i scape din brațe.

– Ei bine, acum știi.

– Da, acum știu, dragul meu. Știu că ne iubim, dar nu mai spune nimic. Sărută-mă din nou, zise Eve închizând ochii și lăsându-și capul pe spate.

– O, Eve dragostea mea! Nici nu știi de când îmi doresc să te sărut, să-ți vorbesc despre dragostea mea!

– Mă vei iubi întotdeauna, Felix?

– Întotdeauna, dragostea mea.

– Felix, este o seară atât de frumoasă. Privește marea, privește valurile care se sparg de țărm, încercând să distrugă stânca asta, deși cred că n-o vor face niciodată! Sunt aici dintotdeauna și vor fi până la sfârșit. Tot așa te iubesc și eu și te voi iubi până la sfârșit. Nu este minunat să fii îndrăgostit?

El o strânse la piept.

– Da, este, Eve. Nu vei regreta niciodată că te-ai îndrăgostit de mine. Voi face totul ca să recuperezi ce-ai pierdut.

– Cum aș fi putut pierde ceva dacă te am pe tine, Felix? De ce ai luptat așa de mult cu mine? Ar fi trebuit să știi.

El o sărută din nou.

Cum putea să-i spună ce va pierde iubindu-l? Pentru că era decis că ea trebuia să piardă. Nu va accepta un astfel de preț pentru a fi cu ea. Eve trebuia să vină la el cu totul. Dar acum asta era ora lor perfectă și nu voia s-o strice pentru nimic în lume.

Se întoarseră spre mașina lui, iar el o conduse acasă.

– Iubita mea, deși ne-am mărturisit dragostea, nu cred că este bine să lăsăm să afle toată lumea, ci să mai păstrăm un timp secretul, vrei?

Ea încuviință.

– Da, este vineri și unul din ei, dacă nu amândoi, trebuie să vină din nou cu propuneri, mărturisi ea făcând o grimasă.

– Victor și Lewis? Te supără?

– Foarte tare! Lewis mă cere de soție în fiecare săptămână, iar pe Victor nu știu cum să-l mai evit!

– Nu uita că trebuia să te măriți cu Lewis!

– Dragul meu, fii serios, n-am fost îndrăgostită de el! Singurul pe care-l iubesc ești tu, Felix.

– Probabil l-ai făcut să creadă că-l iubești, altfel nu s-ar fi logodit cu tine.

Eve se gândi că după ce se vor căsători îi va spune adevărul, dar acum nu putea s-o facă, îi era rușine. Fusese un joc meschin. Nu putea să creadă că fusese de acord cu el. Dragostea pentru Felix o transformase.

– Nu înțeleg ce văd frații Belamie la mine, pentru că nu sunt de acord cu ceea ce fac sau reprezint. Cu toate astea, mă cer în căsătorie. Care din ei va obține casa până la urmă?

– Nu știu, răspunse Felix.

– Ar trebui să-ți revină ție, pentru că te îngrijești de ea mai mult ca oricine.

– De dragul tău? o întrebă el foarte repede.

– Numai de al tău, dragul meu, pentru că iubești acest loc cu adevărat, nu-i așa?

– Eu pe tine te iubesc, Eve.

Eve îl sărută și intră în casă.

– Crezi că Felix Welby se va despărți de Elice Grant de dragul tău? o întrebă Victor imediat ce o văzu.

Elice Grant; numele îi spunea ceva. Dacă voia să știe ceva despre această femeie, trebuia s-o afle doar de la Felix. Își aminti ura din vocea lui Victor. Pe el nu se aștepta să-l vadă în timpul week endului atâta timp cât verii lui se aflau aici, dar imediat ce Victor părăsi Weir House ea se grăbi spre Felix.

– Unde este Felix? o întrebă pe menajera acestuia.

Ea începu să râdă.

– Nu s-a întors încă; totuși, cred că va veni în seara asta. Doriți o ceașcă de cafea sau de ceai?

– Nu s-a întors? Adică... nu este aici?

– A plecat doar pentru weekend, la Londra sau altundeva. Afaceri private cred, nu-mi spune mie. De ce ar face-o?

Eve ieși din casă și porni spre stânca unde ea și Felix se întâlniseră cu două seri în urmă. Așa repede să se fi schimbat? Încercă să-și amintească vorbele lui. Chiar și marea părea schimbată acum.

Elice Grant.

Nu-și putea alunga numele ei din minte. Ce legătură avea cu Felix? Și de ce făcuse el această călătorie subită la Londra sau altundeva fără să-i spună?

Porni spre casă, dezamăgită încă o dată; îl găsi acolo pe Felix, care o aștepta.

– O, dragul meu! exclamă Eve.

– Sper că ai scăpat de Victor, de așa-zisul logodnic respins?

Ea încuviință.

– Bietul Victor! Urăsc să dezamăgesc oamenii.

– Eve, o opri el.

– Ce este, dragul meu?

– Mă iubești... cu adevărat? Adică mă iubești doar pe mine...

– Ai mai iubit pe altcineva înainte de mine, Felix? îi răspunse ea cu o altă întrebare la întrebarea lui.

– Niciodată, Eve.

– N-ai mai sărutat pe nimeni altcineva?

– Iubito, sunt un bărbat de treizeci și doi de ani și-mi pui întrebări de acest gen? Sigur că am sărutat alte femei!

Ea vru din nou să-i vorbească de acea înțelegere cu Lewis Belamie, dar din nou o părăsi curajul și tăcu. Numai dacă el i-ar vorbi despre Elice Grant; astfel, ar prinde curaj să-i vorbească despre Lewis, dar el păstră tăcerea, apoi Sarah intră în încăpere să-i cheme la masă.

Felix se gândise tot weekendul la viața lor comună și ajunsese la o concluzie. N-o putea face să renunțe la moștenire. Dar pentru sine nu voia nimic. Ar fi fost fericit să poată lucra în continuare pentru Eve, s-o ajute în toate, dar n-avea dreptul să-i nege averea.

Rosti niște vorbe puțin ortodoxe la adresa bătrânei care pusese la cale acest plan diabolic, fiind sigur că știuse ce simte pentru Eve.

Nu avea alternativă; trebuia să se însoare cu ea în timp de un an, ca ea să nu piardă averea bătrânei lui bunici, dar oare îl va crede că o făcuse doar pentru binele ei?

Era o problemă greu de rezolvat și singura soluție era să se însoare cu ea fără ca ea să știe că-i voise binele; când va afla adevărul, Eve îl va accepta ca atare, știind că el nu avea alt motiv. Oare îl va crede?

– Da, Eve îl va crede. Trebuia s-o facă, dacă voia să fie fericită.

Felix simțea că o căsătorie secretă era răspunsul la problema lor, dar cum să-i explice asta Evei?

Eve, desigur, nu-l înțelese.

– Dragul meu, dacă tu spui că această căsătorie secretă este esențială pentru căsătoria noastră, dacă spui că mă iubești de-ajuns...

Eve era prea îndrăgostită de el; iubea de altfel pentru prima oară în viață. Nu voia decât să devină soția lui.

– Va fi pentru totdeauna, Felix?

– Pentru toată viața, draga mea, dar o vom ține în secret un an.

– Atunci, răspunsul meu este da, iubitule, spuse Eve cu lacrimi în ochi. Dar erau lacrimi de fericire.

– Nu vei mai vărsa alte lacrimi de acum, îi promise Felix. Vom fi foarte fericiți. Vom merge la Londra și ne vom căsători, apoi vom petrece luna de miere doar noi doi.

***

În cele două săptămâni care au urmat au fost extrem de fericiți, cu toate că servitorii înțeleseră că între ei se schimbase ceva.

Cum să-și poată ascunde fericirea de ei?

Curând casa doamnei Belamie fu închisă și din tot personalul numeros mai rămaseră doar câțiva. Ea și cu Felix colindară mână în mână, luîndu-și rămas– bun de la locurile de unde aveau atâtea amintiri.

– Îți pare rău că plecăm de aici? o întrebă Felix.

– Da. Iubeam casa asta, oamenii, împrejurimile. Aici te-am cunoscut....spuse Eve rezemându-și capul cu duioșie de pieptul lui. Oare ne vom mai întoarce aici, după căsătorie? Mi-ar plăcea mult să trăim de acum în casa ta. Crezi că am putea?

– Da, Eve, poate vom reveni aici.

Numai în ultima noapte a lunii lor de miere Eve făcu referire la secretul impus de Felix.

– Dragul meu, la întoarcerea acasă vom mai trăi ca soț și soție, sau vom continua să păstrăm secretul? Spune-mi. Indiferent ce este, voi înțelege. Este pentru că nu vrei să mă duci acasă la tine? Sau pentru că vrei să găsești altă slujbă, să ai mai mulți bani, o casă mai mare, înainte ca lumea să afle că te-ai căsătorit? Eu nu-mi doresc decât să fiu cu tine, să trăiesc în micuța ta casă; nu vreau să fim despărțiți nicio clipă

Nu-i pomeni de Elice Grant, dar el simți că era ceva.

– Iubita mea, crede-mă, este singura cale în prezent. Deocamdată trebuie să-mi păstrez slujba și casa aceea micuță, unde tu nu poți veni acum.

Știi că nu sunt condițiile necesare.

– Păcat că doamna Belamie te-a lăsat să trăiești acolo atâta vreme.

– Cred că i-a făcut plăcere să mă știe acolo, plătind pentru păcatul mamei. Mândria nu m-ar fi lăsat niciodată să-i cer ceva și nici n-am vrut să plec de aici. Ai încredere în mine, iubito, te rog să ai. Nu mi-ar plăcea să știu că suferi alături de mine. Imediat ce voi putea să plec de aici, vom găsi un alt loc.

Era o scuză cam nefondată și el știa asta, dar Eve nu putea să insiste. Casa lui fusese construită într-o vreme când nimănui nu-i păsa cum trăiau săracii.

Felix era conștient că iubirea ei ar fi fost diminuată de disconfortul vieții de zi cu zi în casa aceea.

– Nu vom sta mult despărțiți, iubito, îi spuse el, întrebându-se încă o dată dacă nu era mai bine să-i spună adevărul și să trăiască împreună la Weir House.

De multe ori, noaptea, Felix rămânea treaz și se învinuia pentru faptul de a se fi căsătorit cu ea. Amintirea moștenirii lăsate de bătrână era tot mai puternică. Nu putuse să-i spună adevărul Evei. L-ar crede oare? Ce ar spune amintindu-și eforturile pe care le făcuseră atât Victor cât și Lewis să se însoare cu ea?

Felix a dus-o înapoi la Londra, la Marcia, care din fericire vedea lucrurile dintr-un punct de vedere mai

practic. Felix nu voia ca Eve să-și ia o slujbă, dar ea insistă s-o facă, sprijinită și de Marcia. Eve își găsi o slujbă într-un mic magazin de metraje ținut de două surori, care se luptau din răsputeri să-l facă profitabil.

Felix o vizita în fiecare săptămână . La una din aceste ocazii, îi văzu Victor. Era evident că dacă nu era altceva, Felix și Eve erau buni prieteni.

Speranțele lui de a se căsători cu ea se spulberaseră de acum. Dar ideea că Felix ar putea reuși pe cândei dăduseră greș îi ambiționă. Victor se hotărî să-și discrediteze fratele în ochii Evei. Oare ar putea s-o facă pe Eve să se întoarcă la Weir House?

Victor discută cu fratele său și-i spuse c-o văzuse și pe Elice Grant, care se întorsese. Planul lui era s-o pună pe Eve față în față cu ea.

– Și dacă Elice nu va fi de acord?

– Elice va face orice pentru bani. Și dacă aduce și copilul? Nu uita că Felix a ajutat-o să treacă peste momentele acelea și toată lumea știe. N-ar fi rău s-o convingem pe Eve să meargă acolo cu noi.

Capitolul 9

Eve se dovedi extrem de cooperantă. Era un weekend în care nu spera să-l vadă pe Felix, pentru că, fiind primăvară, el era ocupat cu ferma, așa că dacă se ducea la Weir House putea să-l vadă cel puțin. Așadar, acceptă invitația celor doi frați.

Și ei suspectară că mergea doar ca să-lîntâlnească pe Felix. Lewis hotărâse cu câtva timp în urmă că n-avea rost să se însoare nici măcar cu Eve, și lăsă terenul deschis fratelui său. Acestuia nu-i plăcea casa bunicii; o vedea doar transformată în bani. Imediat ce ajunseră, Eve sună acasă la Felix, dar acesta era plecat.

– Nu-i spune că sunt aici, Granfer, va fi o surpriză. Spune-i doar că Victor și Lewis au venit cu mine și-l așteaptă acasă. Despre mine nu spune nimic!

– Unde ai fost? o întrebă Victor când o văzu venind de la telefon. Cred că știu unde ai fost, pe cine să vezi. Eve îl privi lung. Atunci, Victor o prezentă pe necunoscută.

– Ea este miss Elice Grant.

Numele femeii se afla desigur în memoria Evei, dar nu mai era așa de prezent ca altădată.

– Miss Grant vrea să-ți spună ceva ce ar trebui să știi.

– De ce? întrebă Eve.

– Pentru că am aflat că tu și Felix Welby ați devenit destul de apropiați.

Eve roși, dar vorbi cu calm.

– Nu știu de ce ar interesa-o asta pe miss Grant.

– Trebuie să afli că sunt logodită cu Felix Welby, că avem un copil împreună. M-am întors aici după ce am născut, așteptând ca Felix să-l recunoască pe fiul nostru. Dacă ai îndoieli, miss, te rog citește scrisorile lui care însoțeau banii pe care mi-i trimitea.

Una dintre acestea spunea:

"Dragă Elice,
Îți trimit banii, ca de obicei. Sper că te descurci.

Cu stimă,
Felix."

Eve se întoarse și vru să părăsească Weir House. Dar ușa se deschise chiar în acel moment și apăru Myrtle, aruncând flăcări din priviri, cu două pete mari roșii în obrajii ei foarte palizi de obicei. Apoi îi ignoră pe bărbați și pe Elice Grant adresându-se Evei.

– Cred că este bine să afli ce-a pus la cale această prețioasă familie, de ce Felix a părăsit-o pe această femeie care-i născtea fiul, de ce Victor a rupt logodna cu mine, iar Lewis a făcut totul ca să-l iei de soț. S-a întâmplat totul din cauza blestematului de testament care spune că acela care se însoară cu tine va moșteni averea.

Mie nu-mi pasă, Victor, continuă ea adresându-se lui. Nu-mi pasă dacă Eve află acum. Astfel, niciunul din voi n-o va lua de soție. Ai dreptul la adevăr în cele din urmă, Eve, și sper că-i vei trimite pe toți la plimbare, acum că ai aflat. Mie nu-mi pasă de bani, nu mi-a păsat niciodată. Pe Victor îl voiam...

Cu acestea, Myrtle izbucni în lacrimi și părăsi încăperea.

Felix nu se uita decât la Eve, care se prăbușise într-un fotoliu, uluită, nefericită. Totul se derulase atât de repede, încât nici nu apucase să se gândească.

– Eve, draga mea, încercă Felix.

Eve se feri în clipa în care el vru s-o atingă.

– Nu, spuse ea scuturându-se violent.

Elice nu scoase o vorbă.

Nu prevăzuse acest moment și nici nu fusese pusă în gardă. Și mai ales nu se așteptase să-l vadă pe Felix.

Victor o privi pe Eve cu inima strânsă. Nu suporta s-o vadă astfel.

– Cel mai bine ar fi să iei femeia asta de aici și să dispari, Welby. O să avem noi grijă de Eve.

Felix le aruncă o privire de gheață.

– Vă informez că este sarcina mea să fac asta; Eve este soția mea. Ne-am căsătorit cu trei luni în urmă. Cât despre tine, Elice, nu mă așteptam...

– Nu vreau să mai văd pe niciunul din voi vreodată, spuse Eve brusc, ridicându-se. Plec la Londra. Nu vă obosiți să mă conduceți la gară, mă descurc singură.

Nici măcar Felix nu îndrăzni să se ducă după ea.

Marcia o aștepta la Londra cu inima strânsă. Eve nu-i oferi nicio explicație pe moment. Era calmă și controlată. Oricum, nu mai era acea fată veselă, dornică de distracții de acum șase luni. Era tristă și rezervată, în ochi îi apăreau lacrimi, dar nu voia să vorbească de viitor.

După câteva ore însă, Eve i se destăinui.

– Acum înțeleg tot, rosti Eve cu chipul alb de furie. Ce naivă am fost să-mi imaginez că acești trei bărbați umblau după mine! Victor a rupt logodna cu Myrtle, Lewis insista în fiecare zi să mă mărit cu el, iar Felix bănuiesc că s-ar fi însurat cu acea Elice dacă nu s-ar fi pus problema averii.

– Draga mea, tu ești măritată cu Felix.

– Dar vom divorța imediat ce el va dori asta. Doar a obținut ce a vrut, nu? spuse ea cu amărăciune.

– Sunt sigură că nu este așa și că Felix te iubește, Eve.

– Pe mine sau averea? Acum am reușit să deschid ochii, Marcia. Nu vreau să mă mai întorc acolo niciodată. Felix poate să facă ce vrea cu această căsătorie.

Dar după o vreme, Eve îi spuse Marciei că se va întoarce în Cornwall.

– Te vei vedea cu Felix? o întrebă Marcia.

– Da. Nu-mi pune întrebări, Marcia. Mă gândesc de mult timp la întoarcerea asta. Simt nevoia să-mi pun ordine în viață. Marcia oftă.

– Nu-ți va fi ușor.

– Știu.

Cei de la Weir House au întâmpinat-o cu bucurie. Felix se afla în salon, deschise larg ușile și întinse brațele spre ea.

– Bună, Felix, spuse Eve.

– Draga mea, murmură el, întinzând brațele spre ea.

– Observ că ai făcut modificări aici, ai introdus și încălzire centrală. Vrei să vinzi casa?

– Posibil. Depinde doar de tine. Vei rămâne aici?

– Nu știu, Felix, n-aș vrea să stric și mai mult viețile noastre. Dacă voi rămâne și dacă vom face o viață

împreună, nu voi mai fi soția ta, Felix. M-am gândit mult. Urăsc divorțul, nu vreau să mă recăsătoresc, dar dacă tu vrei, se poate aranja.

– Nu am astfel de gânduri, spuse el.

– Nici viața asta semidetașată nu vreau s-o mai duc. Totuși, am putea să ne facem viața oarecum împreună. Iubim acasa asta amândoi și aș vrea să trăiesc aici cu tine ca prieten, cu interese comune.

– Asta de ochii lumii?

– Tu nu vrei?

– Nu vreau să divorțez, Eve, dar nici să trăiesc singur aici, dar ceea ce propui nu mi se pare ceva normal. Înțeleg că nu vom mai fi iubiți niciodată. Fiecare în camera sa, nu?

Ea încuviință. Felix se ridică de la masă.

– Nu-mi place ce spui, Eve. Te-ai schimbat mult. N-aș fi crezut că vei fi așa de neiertătoare de neînțelegătoare, după câte am trăit și am împărțit. Tot mai crezi că m-am însurat cu tine pentru bani?

– De ce nu? Ceilalți doi ar fi vrut s-o facă.

– Dar eu te-am iubit, te iubesc încă. Ea ridică din umeri.

– Dragoste? Nu poate fi vorba de dragoste! Eu nu te mai iubesc, sentimentele mele au murit.

– Sper că nu te mai gânești la Elice Grant?

– Nu, acum nu mă mai gândesc, am făcut-o la început. Știu că bărbații gândesc cu totul altfel decât femeile. Iar

acum, dacă m-am întors în condițiile impuse de mine, vreau să știi că nu-mi datorezi nimic... atâta timp cât nu faci ceva public.

– Vrei să spui că pot avea o amantă? Ea roși, clipind des.

– Am vrut să fiu dreaptă cu tine. El începu să râdă.

– Nu mă cunoști prea bine, Eve. Oricum, îți mulțumesc pentru permisiunea ta. Cred că asta este din cauza episodului Elice Grant, dar asta a fost înainte de a te cunoaște. Nu mai are rost să continuăm discuția. Nu știu de ce ai venit înapoi, nici ce gânduri ai, dar mă voi gândi la propunerea ta. Cu aceste cuvinte plecă.

Eve nu se întoarse. Nici ea nu știa prea bine la ce se așteptase din partea lui; la jurăminte false, la încercări de a face dragoste cu ea, la regrete, numai la acest calm aparent al lui, nu. Este adevărat, spusese că încă o iubește.

Eve se duse la culcare, dar nu putu să adormă.

Târziu, îl auzi pe Felix întorcându-se, dar acesta nici măcar nu se opri în dreptul ușii ei.

Începu să regrete că venise.

În cele din urmă reuși să adoarmă și dimineață se trezi târziu după plecarea lui. Era evident că Felix o lăsase să aleagă să plece la Londra, dacă voia. Felix se întoarse la cină și-și ceru scuze că nu avusese timp să se schimbe.

– M-am gândit la propunerea ta, Eve, și am hotărât s-o accept. De fapt, este casa ta, poate mai mult decât a mea,

și ai dreptul să locuiești aici, dar nu cred că ai putea s-o faci singură. Voi continua să mă ocup și de fermă. Ai idee ce ai vrea să faci? Sau mai precis, ce-ai vrea să fac?

Eve trase aer în piept pentru a scăpa de nodul din gât. Acesta era Felix care-i vorbea așa, ei Eve, care stătuse în brațele lui în acele nopți magice, Eve pe care jurase s-o iubească toată viața?

– M-am gândit să deschidem casa pentru prieteni, să ne facem alți prieteni, poate. Ne-am putea permite, Felix?

– De ce nu?

Felix începu să muncească mult, să schimbe din regulile stabilite de doamna Belamie. Cheltui mult pentru lărgirea fermei, a drumului care ducea până la casă, pe care la început Eve îl parcursese pe măgăruș. Viața la fermă începu să se schimbe pentru toți angajații, care i se alăturară entuziaști în tot ce făcea.

Dar Eve era convinsă că Felix își făcea doar datoria, dar că tânjea după ceva deosebit în viața sa, aștepta ca ea să-i spună ceva. Prăpastia dintre ei se adâncise și mai mult, iar Felix se retrăsese tot mai mult în sine.

Într-una din seri au organizat o mică petrecere, la care Eve s-a aranjat foarte frumos într-o rochie de culoarea piersicii, din brocart, care se potrivea perfect siluetei ei zvelte. Eve purtă diamanatele doamnei Belamie la gât și la urechi. Era frumoasă, stăpâna casei, ca soția lui Felix. Mulți

ochi o priveau cu invidie. Eve avea totul; tinerețe, frumusețe, bogăție și pe Felix. Ce-și putea dori mai mult o femeie?

Felix dansă cu ea primul dans al serii, apoi, după ce-și făcu datoria, dispăru să danseze cu Jane Millen Hayes. Dar nu dansă un singur dans, ci mai multe; părea foarte bine dispus, ba chiar aranjăbuclele lui Jane. Eve întoarse capul, ca să nu mai vadă. Felix ...și fata asta?

– Felix, aș vrea să plec la Londra pentru o săptămână, îi spuse.

– Stai cât vrei, fu răspunsul lui. Transmite-i Marciei salutările mele.

Pawnsford era la Londra și Eve îl rugă s-o primească. Avocatului îi erau dragi cei doi Welby, dar simțea că lucrurile nu merg prea bine între ei.

– Domnule Pawnsford, vreau să divorțez, îi spuse Eve.

– Tânără doamnă...dragă Eve, zise omul, încurcat. Este vorba despre altcineva? Dacă vrei un divorț foarte simplu, trebuie să dovedești că Felix te înșală. Dar ce se întâmplă? Mi s-a părut că ai tot ce-ți dorești.

– În afară de dragoste.

– Draga mea Eve, trebuie să afli ceva. După căsătoria voastră, Felix m-a chemat și m-a rugat să întocmesc o donație asupra casei doamnei Belamie. N-a păstrat nimic pentru sine, în afară de casa în care a locuit mereu.

Eve îl privi uluită.

– Și acum îmi aparține?

– Exact.

Eve izbucni.

– Dar eu n-o vreau! Este a lui Felix! Trebuie s-o ia înapoi!

– Asta se poate aranja între voi.

După ce plecă de la Pawnsford, Eve trecu pe la Marcia ca să-și ia câteva lucruri și plecă direct la gară. Când ajunse în gara Helston, se întâlni cu Toby Millen Hayes, fratele fetei căreia îi făcea Felix curte.

– Eve! exclamă acesta.

Te duci acasă? Eu am condus-o pe Jane. Pleacă să se căsătorească.

– Felicitări, spuse Eve, cam surprinsă. Cu cine?

– Cu Kurton Blay, sir Kurton Blay.

Bietul Felix, se gândi Eve și după ce-și luă rămas-bun de la Toby, se grăbi spre casa lui Felix. Îl găsi în întuneric, cu capul sprijinit în palme.

– Eve?

Ei i se păru că făcuse un gest spre ea, dar în clipa următoare mâinile îi căzură pe lângă corp.

– Te duc imediat acasă.

– Felix, iartă-mă!

El o privi uimit.

– Iartă-mă, am crezut că te-ai îndrăgostit de Jane, dar fratele ei, cu care m-am întâlnit la gară, mi-a spus că se mărită cu altcineva.

– Dacă ai auzit bârfe, află că Jane nu mi-a fost decât parteneră de tenis, atât. Am fost sunat de Pawnsford, care mi-a spus că vrei să divorțezi. Aș putea afla numele fericitului...?

– Nu este vorba de niciun alt bărbat. N-a fost niciodată alt bărbat. Te iubesc și te-am iubit întotdeauna, dar întrucât tu nu mă iubești, m-am gândit că este bine să-ți redau libertatea. O, Felix....

Eve se ridică, iar Felix o cuprinse în brațe.

– Draga mea...mica mea iubită...

Când Felix o sărută, Eve știu că și el o iubea.

Sfârșit